

3343

GATTINI
A
76

Pet. Paul. Rubens pinxit.

Corn. Galle sculpsit.

ANTVERPLÆ, EX OFFICINA PLANTINIANA BALTHASARIS MORETI. M. DC. XXXIV.
CVM PRIVILEGIIS CÆSAREO ET REGIO.

De optimis selectisque Antonij Palmae Virgini. Tarenij Vignacolo.

TANTO NOBILIOR QVISQVE,
QVANTO PROPINQVIOR DEO EST.

A T
OMNIS IN ILLVM PROPINQVITAS
DE VICINITATE VIRTVTVM,
DE VITIORVM FVGA,
STATVENDA.

Carolus Scribanius è Societate I E S V

Philosoph. Christian. cap. 5.

PETRVS ALOYSIVS CARAFA, EPISCOPVS
TRICARICENSIS, AD TRACTVM RHENI
ET INFERIORIS GERMANIÆ PROVINCIAS
CVM POTESTATE LEGATIA LATERE NVNTIVS.

ILLVSTR^{MO} AC REV^{MO}
PETRO ALOYSIO
CARAFAE
EPISCOPO TRICARICENSI
AC
SEDIS APOSTOLICAE
LEGATO.

HEROEM quærere, cui dica-
rem Heroica hæc Symbola,
non debui; dum Te, ILLV-
STRISIME ANTISTES,
ac LEGATE, iam decen-
nium intueor, quem Genus & Virtus (nam
hæc duo Heroës faciunt) prorsus ab vsita-
tâ conditione hominum eximere videntur.
Scio CARAFAE Genti à Scriptore egre-
gio

gio primas deferri, inter familias eorum Nobilium, quos Campanus ager, Orbis terrarum pulcherrimus, non frugibus magis quàm deliciis, alit ac nutrit. Sedenim dum eiusdem Gentis stemmata considero, egredi fines vnius Regni, veluti angustos, debeo; atque disquirere in Italiâ vniuersâ, num prosapia nobilis alia sit, quæ me adeò in enumerandis decorum & magnæ fortunæ titulis fatiget. Vt ad Tritauos, vel superiorum ætatum Maiores tuos, non eam, inter quos ipsa Maiestas Regia non defuit; sola horum posteritas dabit in censu (præter Episcopos plurimos, Archiepiscopos, Patriarchas, & Apostolicos Legatos) VIII. Archiepiscopos Neapolitanos, S. R. E. Cardinales IX. & I. Pontificem Maximum: ex Proceribus aliis, Comites LXX. Marchiones XXXII. Duces XLIV. ac Principes XIV. vt tacitus præteream Proreges, Ductores maximorum exercituum, Equitum Magistros,

gistros, Supremos Militarium Ordinum Præsides, Hispaniæ Magnates, Aurei Velleris Equites, & S. R. Imperij Principes, quibus ætas ista non caruit. Scorsim hos ipsos referam, quos alioqui cogere intra vnius Epistolæ breuitatem nequeo: & in præsentia vt nominem dumtaxat Progenitores Tuos; Atauum habuisti ANTONIVM, cuius consilio est cur Neapolitanum Regnum acceptum referant Potentissimi iam Reges Hispaniarum; Abauum GVRELLVM, Regi Ferdinando intimum ac fidum; GALEOTTVM Proauum, Federici Regis & Isabellæ Reginae eius coniugis consobrinum: ex quo TIBERIVS primò Terræ-nouæ, dein Suriani Comes, ac Nucerinæ Dux; in secundis verò liberis DIOMEDES Auus Tuus, prodierunt. Ob huius verò Aui merita PHILIPPVS II. Rex Hispaniarum Sapientissimus Parentem Tuum OCTAVIVM appellauit Antij Mar-

Marchionem: cuius iam generosam ire in
 sæcula posteritatem vides. Tametsi verò
 doleas, ereptum è viuis FRANCISCVM
 Fratrem, perinde Marchionem Antij, &
 Cercia Ducem; lætari potes, dum repu-
 tas, superesse splendori ac dignitati eius
 OCTAVIVM filium, & CAROLVM ne-
 potem. Tametsi pariter doleas ob funera
 duorum adhuc Fratrum; nempe DIO-
 MEDIS, quem sacrae infulae Ecclesiae Tri-
 caricensis ante Te inornarunt, ac insu-
 per THOMÆ, quem incredibili memo-
 riâ, ingenio maximo, eloquentiaque ad-
 mirabili præditum, sacer Ordo sancti Do-
 minici, Tecum, nimis citò desideravit;
 solatium magnum hauris nihilominus ex
 TIBERIO Fratre, Bisiniani Principe, Au-
 rei Velleris Equite, atque Hispania Ma-
 gnate; quem nescio Tuum, an Familiae,
 an Regni totius decus, & delicias potius
 nominarim.

Inter

Inter has generis quasi stellas, haud ego
 Te dixerim micare, velut micat inter ignes
 Luna minores. Debet inter sidera Solis
 instar confulgere, quisquis ille est, quem
 Genus & Virtus certatim Heroem conse-
 crant. Etenim stellarum aliquas, & Lu-
 nam ipsam, afflatus maligni sæpenumerò
 accusamus: at Sol solus est extra maleficij
 eam notam, semperque prosper, salutaris,
 & Virtuti simillimus, gratusque bonis &
 malis oritur. Quàm gratus omnibus Tu sis
 in his Regionibus, dicent Vrbes, Prouin-
 ciae, Populi; & qui sunt instar omnium,
 dicent amplæ huius Legationis Principes
 Maximi. Sol circumagitur causâ commu-
 nis boni: publico Tu perinde obsequeris
 commodo, Tui vel contemptor, vel im-
 memor. Sol nubium ac ventorum, Tu ani-
 morum & pectorum dissidia componis: ac
 fit pulcherrimè, vt vbicumque alteruter
 fulserit, ex æquo ibi conferenet. Verùm

b

ipse

ipse Sol cupit excusari, velut impar Heroi expingendo; etsi peritè adeò in campis flores, in cælo Iridem pingit. Videlicet nequit satis exprimere coniunctam in Te cum Nobilitate moderationem animi, seu quæ circa opes, seu quæ circa voluptates, seu quæ circa honores versatur, nullam enim excipio; & opum tamen, voluptatum, honorum solet in primis esse appetens Nobilitas. Quid dicam de laboribus assiduus, quibus non frangeris, vel ideò quia constantiam adamantis præ Te fers in eis suscipiendis & superandis? At in Nobili viro plerumque labor est labes, sudor est pudor; contrà verò negotium eius cum assiduitate, nihil est aliud quàm otium cum dignitate. An non singulare illud videtur, ad omnia & ad grandia in primis consilia Te vnum sufficere, nec aliorum sententiam rogare, quasi integrum propè in animo Senatum habeas? Quod cùm sit alioqui periculofum,

culofum, abs Te fit citra erroris metum: quia bonæ Te artes ac disciplinæ, seu mites & quæ elegantiam conferunt, seu graues & quæ regunt Orbem terrarum, iuris humani diuiniq̃ arbitra, seu sublimes illæ, quæ mundum contemplantur & mundi Conditozem, omnes simul excoluerunt: imò venerunt quodammodò ad Comitium, vt Te vnanimi suffragatione, in hac hominum Republicâ Consulem dicerent. Quas simul artes ac disciplinas, quia rarò admodum Nobiles viri vniuersas capefunt; hinc euenit rarò summa ea felicitas, vt vel Philosophi regnent, vel Reges philosophentur. Profectò has præstantis animi dotes ad Romanam Aulam Tecum ferens, Veteranus extemplò habitus es, & dignus qui populos regeres. Ideò vix adueneras, cùm PAVLVS V. Pontifex, post encomia nobilitatis, eruditionis, prudentiæ, ac probitatis, Te constituit Ferrariæ Prolegatum;

affirmans, exordia honoris maiora ab se conferri non posse, quàm vt ei ditioni præficeret, cui & receptæ non ita pridem, & Magnatibus aliis finitimæ, custos prudens cum primis ac fidus desiderabatur. Exacto ibi sexennio, cùm ineunte Principatum GREGORIO XV. Romam redires, litteris ad eum Pontificem datis, Ferrariensis Magistratus obitam Præfecturam adeò laudauit, vt Te fuisse ibi Aureum Præsidentem, & mutasse propemodum in eâ ciuitate ferri appellationem, apparuerit. Mox à reditu ex ciuitate Ferrariensi, GREGORIVS XV. vix quiescenti, Prouinciam Firmi dedit moderandam: quam optant Primarij Præsules, vt in eâ obire gratas vices Cardinalis consanguinei eiusdem Pontificis possint; nam is semper eius Prouinciæ gubernaculo præficitur. Ibi quoque admurmuratione secundissimâ Præsidentem agens, promeritus es, vt præter litteras iterum

rùm ad Pontificem datas, quæ commendatione præcipuâ fungebantur, abeunti Magistratus Firmanus publico decreto scripserit Monumentum in vestibulo ipso Senatoriæ Domus. Sed etiam, restauratis Ædibus, quæ in eâ parte ab imbris vitium acceperant, monumentum illud gloriofiore adhuc elogio renouauit proximè superiore anno: tam firma de Te, in eâ Firmânâ vrbe, sanè Tui studiosissimâ, perseverat, imò perennat fama & recordatio. V R B A N V S VIII. Pontifex Maximus fuit, qui Te inde Romam deuocauit, exeunte fermè illius Præfecturæ biennio, & qui Te sponte dixit Antistitem Ecclesiæ Tricariensis, Legatumque Apostolicum ad tractum Rheni, atque ad Prouincias inferioris Germaniæ: hoc est, ad quinque maximos è septenis S. R. I. Archiepiscopatibus, & ad Episcopatus plurimos eorum suffraganeos; quibus omnibus, vno annexu, inest gloria

simul sacri simul temporarij Principatus. Hic iam decennium agis, & munia publica ita obis, vt cunctis manifestum reddas, ab VRBANO Maximo beneficia & honores in Te optimè collocari. Sunt mirati Rhenus, ac finitimi amnes, sæpiùs Te ultro-citroque comitantem, benefaciendo ire ac redire; atque ubicumque demum fueras, offerre virtutem, referre famam: quasi non alio viatico ad gloriam vtereris. Dum in Urbibus deinde quiesceres, ab eâ ipsâ laude numquam cessabas. Vt complectar summatim cetera; morum integritas, ingenium facile atque officiosum, constans & perpetua in Deum pietas, & conscientia solius, præ quibusvis aliis rationum humanarum suffragiis, prærogatiua, Te, cum sis à Genere nobilissimus, multò à Virtute nobiliorem efficiunt; hoc est, verum HEROEM, cui meritò videar hæc SYMBOLA HEROÏCA, in obsequij mei perpetui tesse-

tesseram, dedicare. Valeas diutissimè, & qui es compos Nobilitatis ac Virtutis magnæ, sis pariter compos magnæ fortunæ, ac magnæ felicitatis. Ita voueo Tibi,

ILLVSTRE ac REVM PRÆSVL,

Addictissimus & obsequentissimus

SILVESTER PETRA SANCTA
è Societate IESV.

Leodij Kal. Mart. M. DC. XXXIV.

ELO-

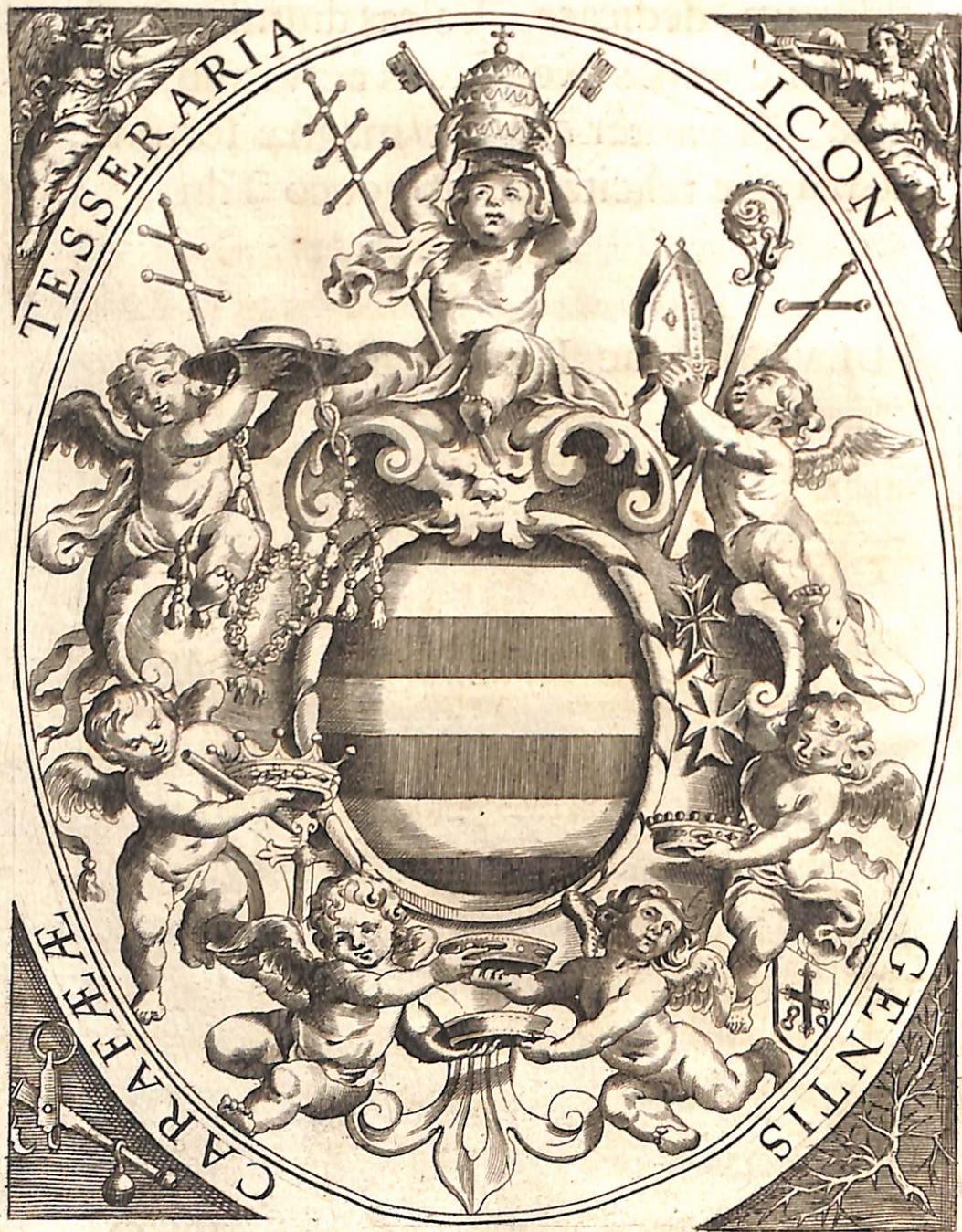
ELOGIVM
GENTIS CARAFÆAE
AC STEMMA
PROCERVVM EIVS.

Etus fama, & à priscis Auis tradita, originem CARAFÆORVM refert in strenuum quemdam Ducem, qui ex prælio victor, ad Cæsarem, quem pugnando servauerat, suo ac hostium sanguine conspersus venit: meruitque ut idem Cæsar, in ipso familiæ decora, simul ore, simul manu æternaret, dum ore videlicet laudans eius CARAM FIDEM, cognomentum CARAFE composuit; & manu, seu exsertis eius ternis maioribus digitis, cruorem extergens, in thoracis chalybe, tesseram illius gentilitiam delineavit. Quod si ita est, tunc primùm Insignia CARAFÆORVM, nempe albentes lemnisci tres, in puniceo madore, splenduerunt; lineæ profectò, quæ, si tabula & colores considerentur, indicant, non Apellem aliquem, sed Achillem, fuisse inclytæ huius familiæ conditorem.

Sunt qui eiusdem familiæ Caput credunt fuisse potius Magnatem alium, stirpis Regiæ in Poloniâ, ex prosapia

Antonius
Carraccio-
lus in Vita
Pauli 14.

Philibertus Campanile de Infig. Nobil. Bonfinius in Commentariis Regni Hungariae. MICHAEL Longinus ab Este de Coronis Principum.

KORCZAC; quae ibi vox idem sonat, atque in Italico idiomate CARAFA; hoc est, guttum ex vitro, seu crystallo. Ex quâ familiâ quoniam vnus aliquando Pannoniae Regnum obtinuit, coniciunt euenire potuisse, vt CARAFÆORVM Gens Insignia Regni Pannoniae ideò habuerit, quasi Maiestatis Regiae monumentum.

Attamen etsi non deest, qui affirmet, prorsus ea, & CARAFÆORVM Insignia congruere; discrimen facit alba taniola, quæ vel vni parmulae tesserariae additur, vel alteri subtrahitur. Ludere par impar quidem videtur inferius Maiestate; si certare tamen sit necesse de numeri gloriâ, suffragabitur tessera CARAFÆORVM vetus Poëtae oraculum:

—Numero Deus impare gaudet.

Angelus Const. in Hist. famil. Caraf. Franciscus Sansouinus de Nobil. famil. Ital. Scipio Mazzella in descriptione Regni Neapolitani.

Alij Scriptores Virum Principem ex Germaniâ in Italiam venisse arbitrantur, nomine SIGISMUNDVM, & Pisis, olim potenti Etruriae urbe, fuisse supremum Caesaris Vicarium, atque adeò fixisse ibi larem, & liberos procreasse, appellatos ex ipsius nomine Sigismundos. Postea aiunt Stephanum ex eius stirpe, Virum planè militarem, immigrasse aliò, & peruenisse ad Regni fastigium. Cum enim Insulam Sardiniae à Saracenis liberasset, meruit in Comitibus Rex acclamari; Regnumque non administravit modò, sed contulit Riccardo filio. Huic moderatio aut felicitas Parentis defuit: quocirca Regno exutus Neapolim concessit:

concessit: vbi Henricus Caesar subitis & magnis honoribus eum prosecutus est; & ea res consilium dedit, familiam fundandi, compotem postea maximorum decorum, Regum affinem, & Reginarum consanguineam.

Demum neque illud omiserim, fuisse aliquos eâ persuasionem, vt existimauerint, vnâ Gentem eandemque stirpem esse Neapoli, CARAFAS, & CARACCIOLOS; cum exstent ibi nonnulli sepulchrales lapides, vtroque eo cognomento inscripti, vti mox referam. Id si esset, cumulus ingens nouae gloriae, nouaeque amplitudinis, ex hoc mutuo nexu generis, vtrisque ex aequo accederet: quia de Caracciolis mentio est in tabulis signatis, dum imperaret Constantinopoli Basilius Macedo, vertente nimirum à partu Virginis saeculo IX. & fermè ad eam aetatem pertineat, quòd Eugenius IV. Pontifex Archiepiscopo Neapolitano mandauerit discussionem Controuersiae de Iure patronatus, vt vocant, fundato annis antè quingentis à Petro Caracciolo. At haec duo praecipua Regni Parthenopaei lumina cogere ad vnum quasi iubar, necessarium non videtur: sed potuerunt CARAFÆ, orti à Sigismundis Pisanis, vti connubia inierant cum Caracciolis, Magnatibus illius Regni, maternum cognomentum ibi honoratissimum, quoniam erant externi, paterno suo anteferre, ad promerendum Urbis ac Regni amorem, donec propria ipsorum familia atque successio stabiliretur. Certè ipse PAVLVS IV. &

Ex tabulis Cœnobij sancti Sebastiani.

Angelus
Constant.
Francisc.
Sanfouin.

ante illum Oliuerius Cardinalis, putarunt esse magis ad Annalium fidem, si CARAFÆORVM genus duceretur à Sigismundis, quia hi perinde iconem tesserariam rubram habuerunt triplici versu argenteo exaratam. Imò ex iisdem Sigismundis oriundos Caracciolos Rubros, quos vocant, credidit idem PAVLVS IV. nam neque horum signa Gentilitia discrepant, nisi quòd sit Variatio in capite scutario, ex Regis Roberti dono: qui tesserae suae colorem cyaneum eis concessit; & hi soli fortasse vnum habuerunt cum CARAFIS genus, atque utramque appellationem ipsis pepererunt.

Quòd si existimare velimus, familiae huius exordia ignorari, tamquam Nili fluuiorum maximi: saltem quia quæ nota sunt illius tempora, magnitudine numquam caruerunt, transferre mihi liceat ad ipsius Proceres hanc Horatiani Carminis imitationem:

Damnosa vos non imminuit dies:

Ætas Parentum, Maior Avis, tulit

Vos fortiores; mox daturos

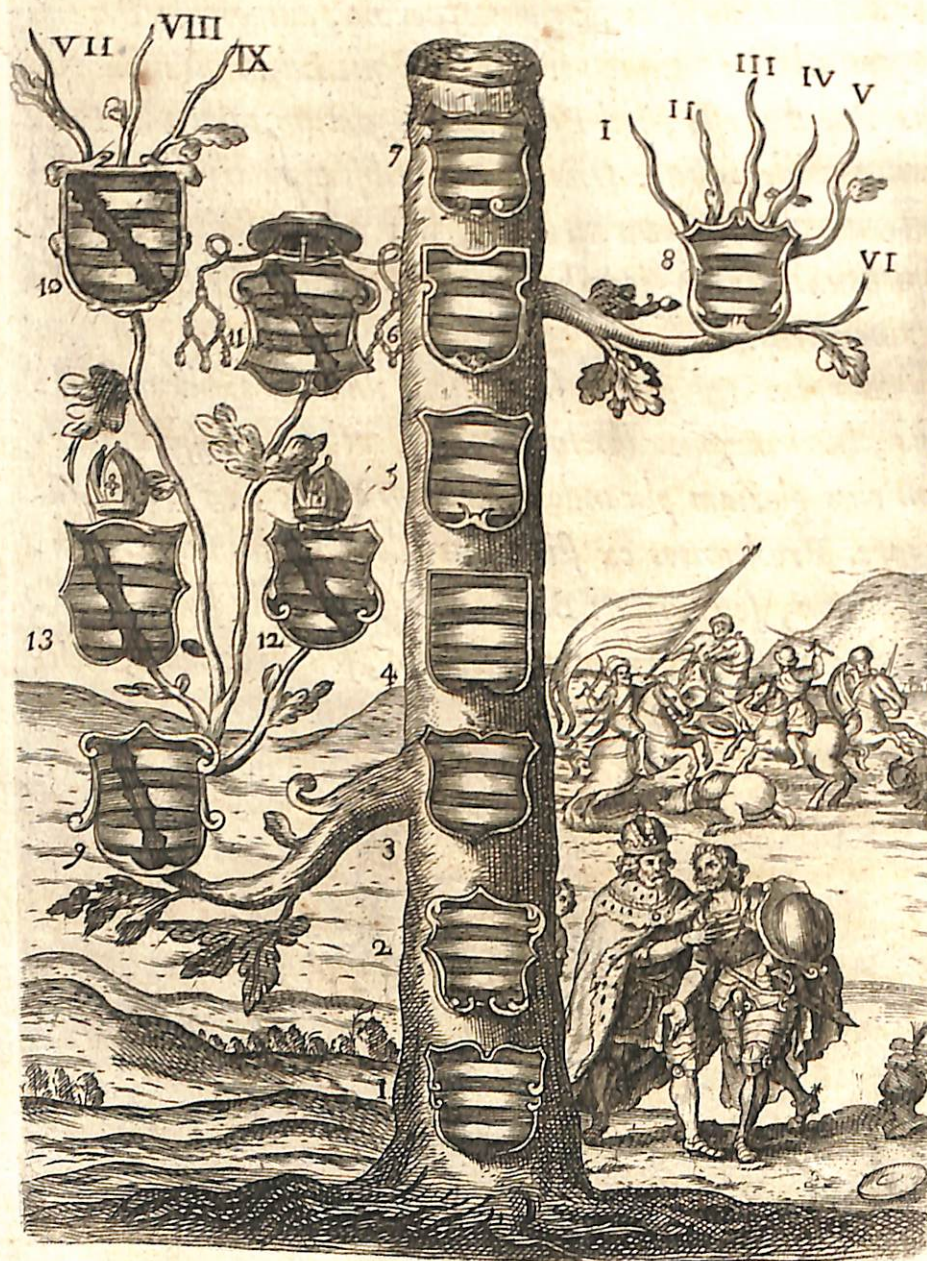
Progeniem generosiores.

Jam ut horum stirpem vniuersam, simulacro arboris, uti fit, per surculos seu ramalia eius disponam; fateor totam eam non posse comprehendere, nisi aliquis Centimanus Gyas in arborem, ex Poëtarum quasi fascino, sed innocenti ac delectabili, mutetur. Ne populum proinde aliquem potius quàm

quàm familiam vnam videar ordinare; solos eos referam, qui à titulis illustres præ aliis fuerint, aut eorum Parentes, ut ad illos utique per hos veniam. Iidem illi nihilominus Populus esse, sed Populus Magnatum tamen ac Procerum videbuntur. Omnes porro discriminari solent vel statera vel spine virentis tessera: quæ utraque res, ex sapientum iudicio, icon honoris existimatur, & Symbolum Principatus.

Stirpem & ramos separo; ne dum ea explicat se latius, libri magnitudinem excedat, vel sit necesse vniuersam eius gloriam plicando in arctum cogere, & veluti castigare. Prodeuntes ex stirpe surculos, Latini numeri; cifra autem, seu numeri Barbari, dispositas in surculis tesserarias icones, & nomina Heroùm, seu Procerum, indicabunt.

I. **S**criptus in hac arbore primus esto PHILIPPVS CARACCIOLVS, appellatus CARAFA, qui videlicet, susceptis liberis ex illustris prosapie Uxore Caracciola, dederit eisdem generis materni appellationem. Ab hoc autem sumere initium libuit, quia temporis nota in eius obitu reperta congruit cum etate filiorum et nepotum. Obiit verò anno biscentesimo vigesimo post millesimum. Nec extra gloriam fuerit, à PHILIPPO exordiri stirpem vnius Gentis, ex quâ expectare sit plurimos ALEXANDROS.

2. BARTHOLOMAEVS I. CARACCIOLVS CARAFA, Baro Ripæ longæ, filius Philippi.

3. PHILIPPVS II. CARACCIOLVS CARAFA, filius Bartholomæi.

4. THOMAS CARACCIOLVS CARAFA, filius Philippi II. de quo tumulus hic Neapoli superest in Æde sancti Dominici: Hic iacet corpus quondam Nobilis Viri, Domini Thomasi Caraccioli, dicti Carafa de Neapoli, qui obiit anno Domini 1332.

5. BARTHOLOMAEVS II. CARACCIOLVS CARAFA, Thomæ filius; cuius hic alter tumulus Neapoli munia eius honorifica etiam refert: Hic requiescit corpus Domini Bartholomæi Caraccioli, dicti Carafæ de Neapoli, Militis magnæ Regiæ, Reginalis-que Curie Magistri Rationalis; qui obiit anno Domini 1362.

6. IOANNELLIVS CARACCIOLVS CARAFA Bartholomæi II. filius.

7. GVRELLVS CARACCIOLVS CARAFA filius primogenitus Joannelli; percarus Regi Vladislao, & magnus eius militiæ Magister. Cuius Præfecturæ ab eo gestæ sit mentio in hoc Epitaphio: Hic iacet Nobilis & strenuus Miles Dominus Gurellus Caracciolus, dictus Carafa de Neapoli, Regni Siciliae Marecallus; qui obiit anno Domini 1402.

8. ANTONIVS CARAFA, Joannelli alter filius, & in quo primum intermitti cognomentum Caraccioli animadverto: fortasse quia vocabulum proprium habuit, cum ob acre consilium & excogitatissimam prudentiam MALITIA passim appellaretur. Sæpenumerò enim summas & excessui finitimas virtutes, exprimimus vitiorum appellatione: & fortissimos Viros, audaces; timidos eos, qui sunt maximè circumspecti, interdum nominamus. Ego sanè dum attentius Viri præstantiam intueor, ab expugnatâ & deletâ miraculo veræ prudentiæ malitiâ, eum sic appellatum iudico; fermè gloriosius, quàm olim Heroës alios, vel Africanos, vel Numantinos, ab expugnatâ deletâque Africâ vel Numantiâ: quoniam minùs illustris Victoria est, vrbes expugnare quàm vitia. Hic Antonius constitutus Orator Reginae Joannæ II. cui semper ab intimis consiliis fuerat, Martinum V. Pontificem Florentiæ conuenit, venerans

rans ut opitularetur Reginae, obsessæ à Sfortiâ Magno, qui Duci Andegauensi Regnum vi & armis querebat. Tametsi autem Legatio auribus perparum secundis acciperetur, moribus Reginae haud omnino dignis Ecclesiæ Romanæ eiusque Antistitis supremi ope ac patrocinio; captans nihilominus prudentissimè momenta idonei temporis, quo sciebat Pontificem interminari Cælestium execrationes Alphonso Aragonum Regi, si premeret diutiùs classe infestâ Corsicam Insulam, Beneficiariam Ecclesiæ Romanæ (Genuensibus enim eam eripere meditabatur) consilio suo rem eò adduxit, ut Alphonsus Rex Pontifici obsequens fuerit, Reginaeque (cui placatus est simul Pontifex) auxilia promiserit, dederitque; adoptionem vicissim ac successionem, & dum Regina viueret, Principatum Calabriae arcesque Regni omnes instar præmij habiturus. Itaque his amplis pollicitationibus, etiam refragante Regio Senatu, Regi Alphonso persuasit, ut Regno Europæ locupletissimo florentissimoque (quod ipse aiebat) vnum utique Maris scopulum postputaret. Digna verò res fuit æternis monumentis, & inscripta ideò est in eius sepulchro ad sancti Dominici hoc Testamento:

Auspice me, Latias Alphonsus venit in oras,
Rex pius, ut pacem redderet Aufoniæ.
Natorum hæc pietas struxit mihi sola sepulchrum:
CARAFÆ dedit hæc munera MALITIÆ.

XXVj ELOGIVM AC STEMMA

Liberos habuit, qui perinde ac singuli essent Primogeniti, excepto vno calibe, & magno Equite Ierosolymitano, propriam successionem cum opibus ac titulis propagarunt: nam ex Primogenito Andria Duces, ex altero Duces Ariani, ex tertio Stiliani Principes, ex quarto Nuceria Duces, ex sexto Duces Matalunij nati sunt; & hi TRVTINAE tesserâ omnes gloriantur.

9. BARTHOLOMAEVS CARAFA alter filius Philippi II. ducit agmen aliud CARAFÆORVM A SPINA. Is cùm à Consiliis fuisset Caroli II. Regis, præsuit insuper Regiæ domui, dum regnaret Robertus Rex, Romæque Orator Ioanna I. Regina apud Pontificem fuit.

10. ANDREAS CARAFA filius Bartholomæi à Spinâ Præfectus cubiculo Reginae Ioanna I. & Ductor vnius alæ Equitum eius; Foroliuij ac plurium oppidorum in Regno Dominus ac Baro.

11. PHILIPPVS CARAFA alter eiusdem Bartholomæi filius, Archiepiscopus Bononiensis, S. R. E. Cardinalis, & Æmilie Legatus.

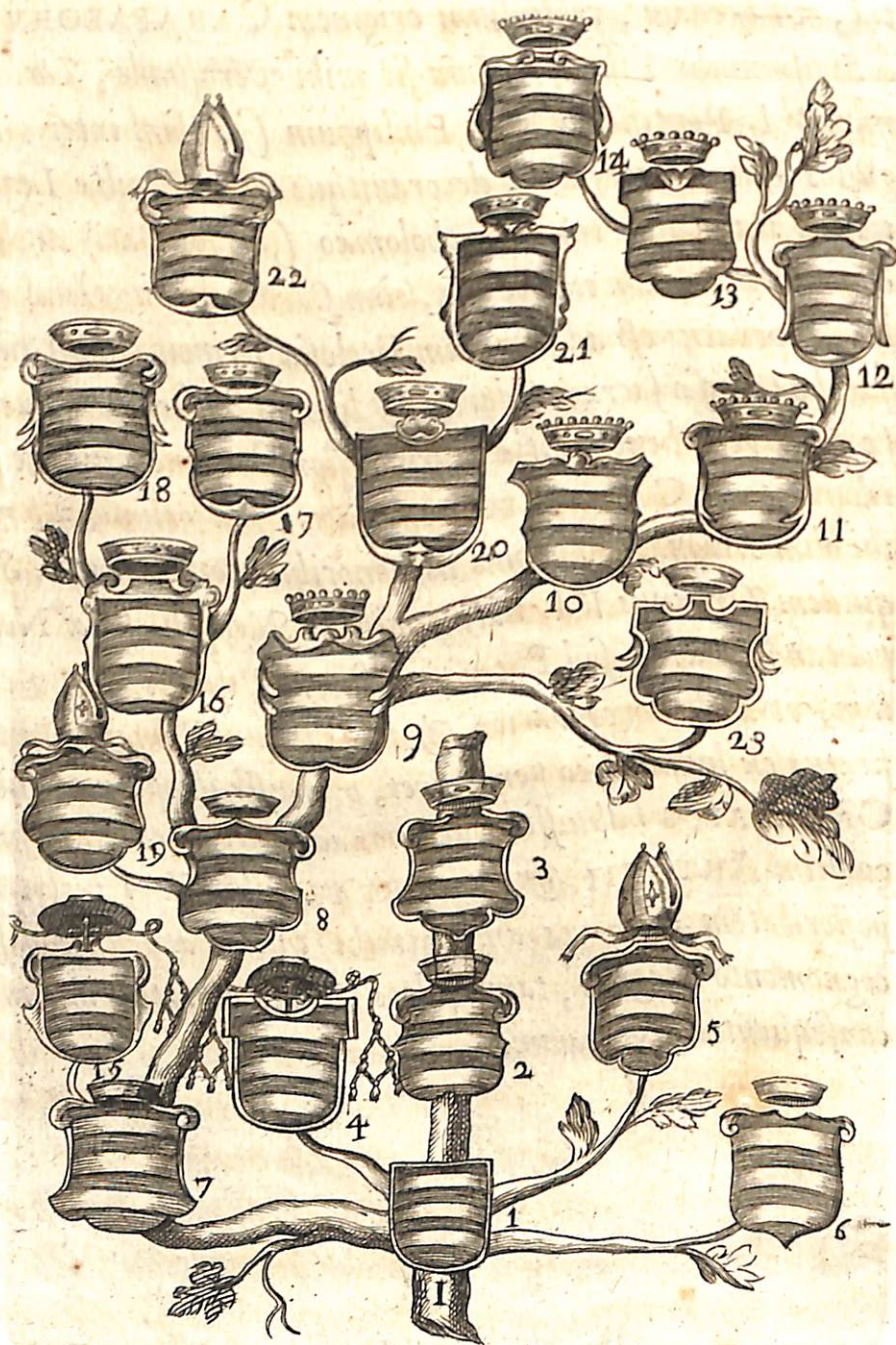
12. BARTHOLOMAEVS CARAFA item Bartholomæi filius, Barij Archiepiscopus.

13. IACOBVS CARAFA Bartholomæi perinde filius, Episcopus Auerse.

Qui omnes tres Andrea fratres germani, euecti ad Ecclesiasticas dignitates, confirmant me magis in illâ sententiâ,

GENTIS CARAFÆÆ. XXvij

tiâ, ut credam, rectè sumi originem CARAFÆORVM à Sigismundis Pisanis. Nam fit mihi verosimile, Urbanum VI. Pontificem, uti Philippum Carafam inter Augustos Patres cooptauit, decorauitque eum Æmilie Legatione, ita dedisse tum Bartholomæo Carafæ Barij Archiepiscopatum (nam ex hoc ille, cùm Cardinalis nondum esset, appellatus est ad summum Ecclesie Principatum) tum Jacobo Carafæ sacram cidarim & lituum Episcopatus Auerse. Hac verò beneficentie plurimâ significatione vsus fuerit idcirco, ut CARAFÆOS ex Patriâ suâ oriundos, & ibi olim Magnates, primis iis honoribus condecoraret. Si quidem Urbanus VI. natus quidem Neapoli est ex Neapolitanâ Matre; sed Pater eius fuerat Pisanus. Quin etiam, ut ad honores varios, & ad fastigium Romani Pontificatus ex humili loco perueniret, profuisse illi potuit, quòd CARAFÆOS habuisset Patronos ac Mecenates. Jam singulatim ANTONII & ANDREAE subnectam inclytam posteritatem; & eos ambos mihi videor appellare posse cognomento Magnos, tam multos Heroës certatim in annos consequentes procrearunt.

I.

I. FRANCISCUS CARAFA Antonij Magni primogenitus, opibus & liberis felix, morum innocentia & sanctimonia clarus, ex primâ Uxore Mariâ Orilliâ, quam ei Regina Ioanna II. nuptum dederat, Carolum, Oliuerium, Alexandrum; ex alterâ coniuge Romanâ, prosapia Comitum nobilissima, Hectorem & Fabritium suscepit. Diues admodum fuit, & Baro aliquot oppidorum; sed ditior thesauro virtutum maximarum, quas coluit religiosè adeò, ut senium in Claustro exegerit. Ordini enim sancti Francisci sanctioris ac seuerioris disciplina, quarto lapide ab vrbe Neapolitanâ, domicilium exædificarat; ut ibi solo habitu absimilis, cetera ex æquo innocens ac pius, viueret: atque ibidem tranquillissimè defecit.

2. CAROLVS CARAFA Francisci filius, Airolæ Comes, Marilliani & Montis Sarcij Baro.

3. IOANNES VINCENTIVS CARAFA filius Caroli, Airolæ Comes, & Montis Sarcij Marchio. Is omnibus naturæ, indolis, educationis elegantis excultus, & idè singulariter charus Ferdinando, dum erat Princeps Capuæ, eidem postea Regi charior fuit. Deinde quoque Regis Federici animum sibi tam vehementer conciliauit, ut coniugem accipere ab eo veluti Paranymphe meruerit, Cuellam de Jenuarâ neptem consanguineam Reginæ Isabellæ, coniugis eius-

eiusdem Regis Federici, cum dote prædiuite ex maternâ illius hereditate. Item à Rege Federico creatus est Marchio: sed non ita multò post exutus omnibus ditionibus fuit. Et enim sequi studia Partium, dum armis de Regno Caesar & Galli decernerent, aliquibus ad præmium, secus verò ad patrimonij ruinam ipsi cessit.

4. OLIVERIVS CARAFA Francisci alter filius, & Vir doctrinâ, honoribus, opibus, fama & rebus gestis in suâ ætate maximus, annos tricenos non excesserat, cum iam erat supremus Præses in sanctiori Senatu Alphonfi Regis. In Romanâ dein Aulâ Archiepiscopatum Neapolitanum, S. R. E. Purpuram, & Episcopatus, Albanum, Sabinum atque Ostiensem, utpote sacri Collegij demum Decanus, indeptus est. Pontificatu etiam non caruisset, in Comitibus Sixti IV. Innocentij VIII. & Alexandri VI. nisi Ferdinandus I. Rex, metuens ex eâ exaltatione nimiam CARAFAEORVM potentiam, intercessisset electioni eius. Ceteroqui ea ipsius erant merita erga Regiam Aragonensium Domum, ut ex grati animi significatione, vel dum existeret in Purpurâ, ab iisdem appellatus sit Comes Rubrorum. Legatus à Latere in maritimam expeditionem contra Ethnicos & Barbaros Asiæ, confæderatis Sixto IV. Rege Ferdinando ac Republicâ Venetorum, ex eâ rediit Victor, & catenam immanem, reuulsam ex portu Smyrnenfi retulit in Urbem Romam, gloriosior ex hac ferri prædâ,

Angelus
Constan.
in Hist. fa-
mil. Caraf.
Alphonfus
Giaconius
in Pau-
lo II.

Angelus
Constan.

Anton. Ca-
raciolus in
Vitâ Pau-
li IV.

prædâ, quàm olim ex auri torque Manlius. Pendet verò catena eadem hodieque in Basilicâ Vaticana sacrario, Victoria illius monumentum. Functus insuper Legationibus aliis, semper successu magno, auctor fuit præcipuus, tum Pacis inter Sixtum IV. ac Rempublicam Venetam, tum reconciliationis Alexandri VI. cum Urfinis Romanis Proceribus, quorum ideò Patronus audiuit. Munificentia præmodum Regiâ, Aedes varias Diuorum tam Romæ quàm Neapoli aut extruxit aut ornauit. Romæ quidem in templo S. Laurentij laquearia cyaneo lumine illusa, & auro lita, quod adhuc indicant insignia eius, sumptuosè parauit: & Cænobium Canonorum Regularium S. Augustini fundauit, ad Diuam Virginem Pacis Tutelarem: ut sileam restauratum magnâ ex parte Templum Aræ Celi, & alterum Templum SS. Siluestri & Martini, atque adeò Musicum Organum in S. Petri ad Vincula, & Sacellum S. Thomæ Aquinatis in D. Virginis supra Minervam Aede; monumenta item eius Ecclesiasticæ liberalitatis. Adhæc dotes inopum puellarum perpetuas, quas ipse Summus Pontifex in eadem sacrâ Aede D. MARIAE supra Minervam distribuit quotannis ritu solemniori, plurimas fundauit; grande utique præsidium pudicitiae, quam egestas sæpenumerò prostituit. At Neapoli sub Arâ principe maioris Templi Cellam D. Ianuarij Episcopi, Martyris, & Patroni, ex coloratis & sectis marmoribus, cum eleganti concameratione, quam ful-

Franciscus
Sanfouinus
lib. 8. de fa-
mil. Urfinâ.

Angelus
Constan.
in Hist. fa-
mil. Caraf.

Anton. Ca-
raciolus in
Vitâ Pau-
li IV.

Antonius
Caraccio-
lus ibid.

Angelus
Constan.
in Hist. fa-
mil. Caraf.

Idem.

fulciunt nobiles columnæ, cum signis & cum tessellati operis tabulis construxit sumptuose adeò, ut inter structuras Italie admirandas censeatur. Eius certè operis elegantiam fama que inductus est Alexander Sextus Pontifex, ut sacra D. Ianuarij lipsana, ex Montis Virginis Cœnobio, in Cellam eam ornatissimam, permiserit transferri. Vixit Oliuerius in Purpurâ annis sex & quadraginta, semper integrâ, imò verò auctâ existimatione, apud externos etiam Reges ac Principes; ac potissimum apud Regem Catholicum. Habuit in censu annuo, è solis prouentibus Ecclesiasticis, aureorum septuaginta millia, quæ olim opes propemodum patrimonialia Regum æquabant; felix quoniam eas obtinuerit, felicior quoniam easdem sapientissimè dispensauerit. Obiit anno millesimo quingentesimo vndecimo: & ultimo biennio vixisse fertur maximè ex sorbili auro; nec alio cibo nutriri decuit eum, qui semper habuerat animam auream. Sepulchrum denique ibi meruit, ubi ædificauerat diuo Ianuario triumphum.

5. ALEXANDER CARAFA Francisci tertius filius Neapolitanus Archiepiscopus, in quem transcripsit eam dignitatem Oliuerius Cardinalis eius germanus frater.

6. HECTOR CARAFA Francisci quartus filius, & ab eodem Cardinali Oliuero fratre scriptus Comes Rubrorum. Hic Præfectus Cubiculo simul & Castris Alphonsi Regis II. alter Hector in re bellicâ fuit, tantique nominis

men-

mensuram rebus gestis egregiè impleuit. Fovit quoque mirum in modum ingenia ætatis suæ, & Neapoli Gymnasium publicum grandi ædificiorum accessione ampliavit. Quas omnes laudes in eo pietas, quæ comes est veræ nobilitatis, cumulauit. Ut verò eiusdem pietatis exstaret monumentum, sacellum elegans exstruxit ac dicauit Incunabulis Nati Dei. Ibidem habet tumulum cum hoc Epitaphio: Hector Francisci filius Carafa, Rubrorum Comes, qui Alphonsi II. Neapolitanorum Regis cubiculo exercituique præfuit; cui perpetuâ fide obsecutus est domi forisque; Christi Incunabula Virgini Matri dedicauit, & monumentum hoc viuus sibi fecit. Vixerat celebs, soliusque gloriæ complexum amauerat: ideò Fratrem natu quidem minimum, sed successione ac primæ lineæ Carafæorum honore maximum, Comitem Rubrorum, ac patrimonij heredem dixit.

7. FABRITIUS I. CARAFA, Francisci vltimus filius, Rubrorum Comes, Valentiani, Santerami, Turris Græcæ Dominus ac Baro.

8. ANTONIUS I. CARAFA, Fabritij primi filius, Comes Rubrorum, Marignanellæ ac Turris Græcæ Dominus & Baro.

9. FABRITIUS II. CARAFA, Antonij primi filius, Comes Rubrorum, atque Andriæ Dux, qui hanc Ciuitatem sibi & posteris coëmit, ut primus familie surculus

c

in

in ætates consequentes maiore quàm solâ Comitum gloriâ propagaretur.

10. ANTONIVS II. CARAFA, Fabritij II. filius, Comes Rubrorum, & Dux Andriæ.

11. FABRITIVS III. CARAFA, Antonij II. filius, Comes Rubrorum, & Dux Andriæ.

12. ANTONIVS III. CARAFA, Fabritij III. filius, Comes Rubrorum, & Dux Andriæ.

13. FABRITIVS IV. CARAFA, Antonij III. filius, Comes Rubrorum, & Dux Andriæ.

14. ANTONIVS IV. CARAFA, Fabritij IV. filius, Comes Rubrorum, & Dux Andriæ.

15. IOANNES VINCENTIVS CARAFA, alter Fabritij I. filius, Archiepiscopus Neapolitanus, & S. R. E. Cardinalis, electus à CLEMENTE VII. ipso initio Pontificatus; hoc est, quando censetur prima laus novi Principis, optimos eligere.

16. IOANNES THOMAS CARAFA, Antonij Primi alter filius, Marchio Santerami.

17. IOANNES FRANCISCVS CARAFA, Ioannis Thomæ filius, Marchio Santerami.

18. CAROLVS CARAFA, Ioannis Thomæ alter filius, & Marchio.

19. FRANCISCVS CARAFA, Antonij Primi tertius filius, Archiepiscopus Neapolitanus.

20. FRAN-

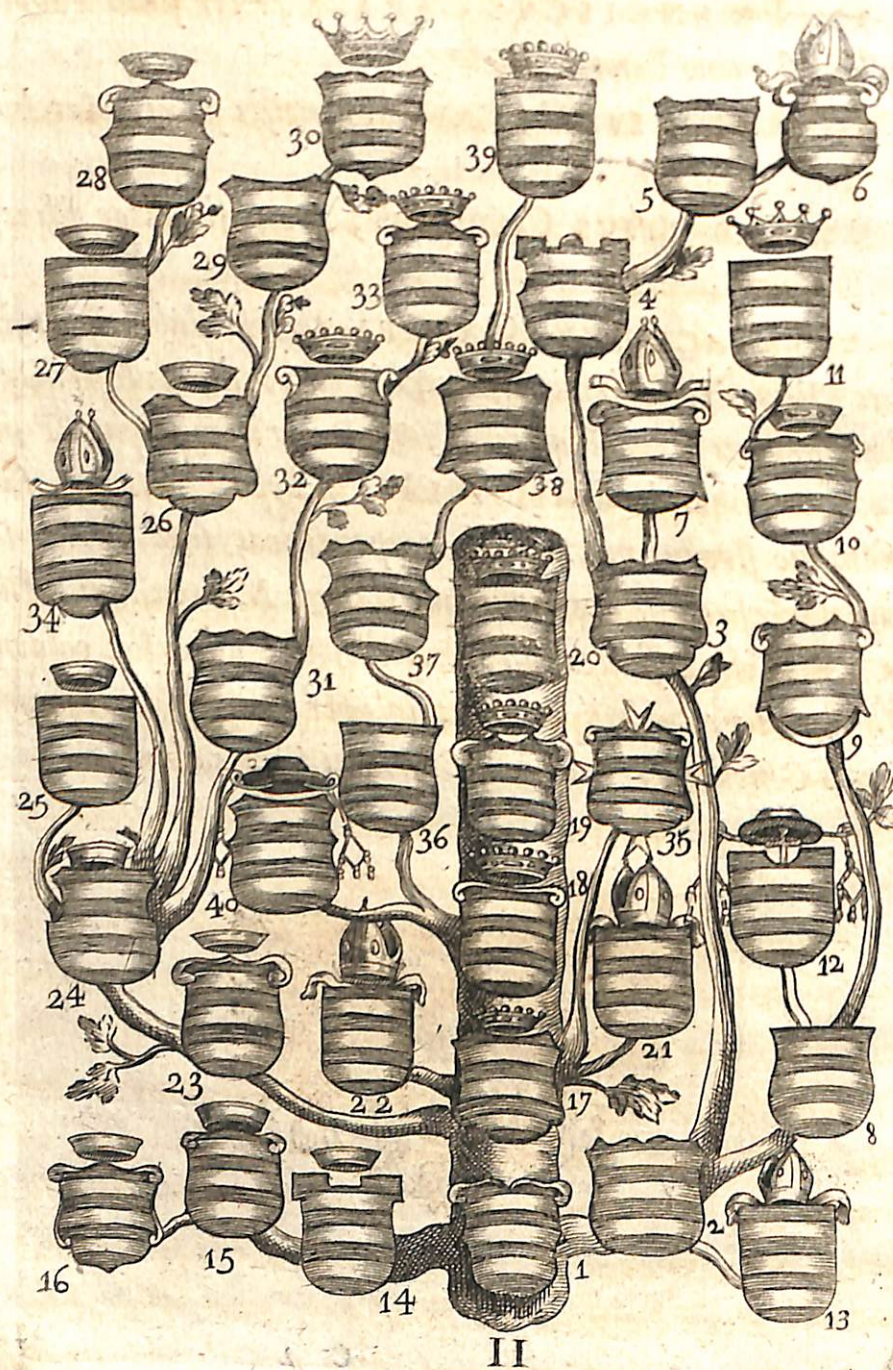
20. FRANCISCVS CARAFA, alter filius Fabritij II. Marchio Bitetti.

21. ANTONIVS CARAFA, Francisci filius, Marchio Bitetti.

22. FABRITIVS CARAFA, Francisci alter filius, Episcopus Bitonti.

23. VINCENTIVS CARAFA, tertius Fabritij II. filius, Eques Ierosolymitanus, & in eius militia illustri Ordine magnus Prior Hungariæ, & Prior item Capuæ. Fuit quoque Chiliarcha PHILIPPI II. in bello Lusitanico, famamque strenui militis sibi comparauerat tum ob defensam aduersus Thraces eorumque classem Melitensium Insulam, tum ob felices alias expeditiones aduersus eosdem Thraces terrâ marique. Fuit insuper primus in supremo Regis Concilio, & tandem Ciurliani Comes obiit.

II.

1. **T**HOMAS I. CARAFA secundogenitus Antonij Magni.
2. MALITIA CARAFA, primogenitus Thomæ primi.
3. THOMAS II. CARAFA, Malitie primogenitus, Præfectus rei tormentarie regnante Ferdinando Iuniore.
4. IOANNES BERNARDINVS CARAFA, Thomæ II. primogenitus.
5. IOANNES BAPTISTA CARAFA, Ioannis Bernardini filius.
6. IVLIVS CAESAR CARAFA, Ioannis Baptiste filius, Episcopus Ostuni.
7. ANTONIVS I. CARAFA, Thomæ II. alter filius, Episcopus Venafri.
8. RINALDVS I. CARAFA, Malitie secundogenitus, armorum usu & militari gloriâ inclytus; quod vulnera accepta corpore aduerso testabantur. Is in bello Neapolitano, cum terni-deni ex Italis, totidem ex Gallis equestri praelio certarunt, inter commilites suos primus, impetu facto, aduersarium strauit, præbentemque supplices manus perduxit victor in castra: hoc egerunt pariter alij, ex virtutis eius emulatione, atque ad suos, partâ celebri victoria, inter plausus iucundissimos remearunt. Sed non erat promptior manu quàm consilio Rinaldus; cuius vtique fide,

Franciscus
Bencius in
Oratione
funebri An-
tonij Card.
Caraf.

prudentiaque & sagaci animo, vbi semper sunt Ferdinandus & Federicus Aragonij Reges, in capiendis deliberationibus iuxta & in eis exequendis; cum nimirum esset is qui auderet agere, quaecumque agenda suaderet. Ideo Ferdinandus Rex ei præmij loco dedit in Calabria oppidum S. Catharinae cum prouentibus non contemnendis.

9. HIERONYMVS I. CARAFA, filius Rinaldi I.

10. RINALDVS II. CARAFA, Hieronymi I. filius, Marchio Montis-nigri.

II. HIERONYMVS II. CARAFA, Rinaldi II. filius, Marchio Montis-nigri, S. R. I. Princeps, ac Generalis Dux exercitus Regis Catholici: de cuius militari gloria, tum recens fama, tum nostri huius aui Scriptores tam multa referunt, vt ea velle in compendium cogere, sit Viri præstantiam premere iniuriosius, quam eam gloriosius ad Posteritatis instructionem exprimere. Ideo erit satius de ipso fateri, rebus ab eo præclare gestis peræquè Scriptorum industriam, & Lectorum auiditatem certatim, cum voluptate tamen perpetuâ, fatigari.

12. ANTONIVS II. CARAFA, Rinaldi I. filius, non sine futurae magnitudinis præfagio, natus ipso die salutata à sidereo Internuntio Virginis; nam anno post trigesimo à Pio V. in eiusdem diei peruigilio scriptus inter Augustos Patres & creatus S. R. E. Cardinalis fuit. Hunc honorem destinauerat ei pridem PAVLVS IV. Pontifex gentilis

tilis eius: cui Pontifici annum agens sextum ac decimum ANTONIVS, non à secretioribus modò ministeriis, sed etiam à potione fuerat. Certè inter arcana chirographa morientis eiusdem Pontificis nomen ANTONII repertum est, insertum nominibus aliorum, quos euehere ille ad Purpuram statuerat: & hoc præmium merebatur iam tum indoles, optimis quâ moribus, quâ litteris, seu Latinis seu Graecis, exculpta, Magistro Gulielmo Sirleto, qui pariter in Cardinales cooptatus est. Sed cum ab obitu PAVLI IV. coorta esset ingens tempestas aduersus CARAFÆOS; lares paternos ANTONIVS repetens, otium, non fugam arripere visus est; agensque animo Alcedonia, vel inter eas ipsas procellas, euoluere sacros codices, itemque aliorum lucubrationes ex Graio idiomate reddere Latine, statim coepit. Ut proinde huic eius erudito secessui debeamus translatos Commentarios Theodoreti in Davidis Psalmos, explanationesque aliorum in Moysis Pentateuchum. Tum verò accidit, ut cum igne fortuito ad lacunaria & tectum vsque pars ædium Marchionis Montis-nigri, apud quem Fratris filium degebat, conflagraret, ipse Antonij Magni Anachoretæ haud se immeritò gestare nomen, sed flammis dominari iusto fermè miraculo patefecerit. Quippe scalis tectum conscendens, ad vndantem incendiij vaporem venit, ac de genu implorans diuinam opem, iconem ceream sacri Agni, quam habebat suspensam à pectore, in flammam demisit, atque

Franciscus
Bencius in
Orat. fun-
ebri An-
tonij Card.
Caraf.

Franciscus
Bencius
ibidem.

atque incendium omne momento extinxit. Sed & pium pignus dein omnino intactum inter fumantes adhuc cineres reperit; quod ideò Dynasta Montis-nigri seruant adhuc, & venerantur, ob rei admirandæ recordationem. Quin imò alterius ignis, qui animos vrit, à se imperium haberi, ostendit iuuenis castissimus; quando annos agens duos ac videnos, legensque in lecto manè pium codicem, lucente lychno, feminam non pulchram minùs quàm procacem, pudicitie suæ insidiantem, clamore primùm (si famulos potuisset ianua per fraudem occlusa pessulo admittere) mox desperatis auxiliis, ad normam D. Thomæ Aquinatis, quem semper coluerat, batillo prunis ardentibus referto, & in eius vultum ac sinum coniecto gloriosè ab se, pudiciam incolumi, abire coëgit. Dignus enimuerò, cuius natalem diem, feliciùs quouis albo calculo, ipsa Virginalia Magnæ Deiparæ signauerint; & quem, congruè ad tesseram Familiæ, quodammodò imprefferint aliâ tesserâ, pariter rubenti candidaqué Pudoris & Castitatis. Cum his itaque virtutibus conscriptus inter Cardinales Diaconos S. R. E. à Pio V. sanctissimo Pontifice, in omnibus Europæ provinciis audiuit bonarum quarumvis & sacrarum Litterarum Custos; Litteratorum verò Patronus, ac Mæcenas. Præfuit Bibliothecæ Vaticanæ, illamque auxit, tum libris vndique conquisitis, tum nouis Commentariis, nouisque Operibus. Ea fuerunt Cassiani scripta, expurgata atque illustrata; Epistola

Epistolæ Summorum Pontificum, sanctorumque Patrum Concilia à mendis vindicata; atque adeò Biblia sacra, exacta ad fidem Codicum vetustissimorum. His deditus occupationibus, quasumque temporis fallendi artes oderat tantopere, ut diceret subinde, Magnos Viros, præsertim Ecclesiasticos, iis animum amittere, non remittere. Ceterum ipse horum studiorum laborumque fructum percipiebat prorsus dissimilem; nempe sanam conscientiam, & agram valetudinem: ex quâ maturiùs decessit, hoc est anno ætatis tertio & quinquagesimo. Uti verò maximè obsequens pauperibus fuerat; memorabili exemplo Alumnos Collegij Maronitarum, quorum fuerat Patronus, scripsit facultatum suarum heredes, ut iis auxiliis reduces in patriam ibi Religionem Catholicam certiùs propagarent, postquam in Vrbe Roma simul eruditionem, simul veram pietatem, didicissent.

13. TROILVS CARAFA, tertius filius Malitiæ, Episcopus Rauelli.

14. BAORDVS I. CARAFA, Thomæ I. secundogenitus, Comes Troiæ.

15. IOANNES ALOYSIVS CARAFA, Baordi I. filius, Troiæ Comes.

16. BAORDVS II. CARAFA, Ioannis Aloysij filius, Molisij Comes.

17. ALBERICVS I. CARAFA, Thomæ I. filius, tertio-

tiogenitus, ab intimis consiliis Ferdinandi I. Regis, Comes Marilliani, atque Ariani Dux: quem Ducis titulum primus adeptus est è stirpe CARAFÆORVM.

18. IOANNES FRANCISCVS CARAFA, *primogenitus Alberici I. Marilliani Comes, Arianiq̃ue Dux.*

19. ALBERICVS II. CARAFA, *primogenitus Joannis Francisci, Marilliani Comes, & Dux Ariani.*

20. FRANCISCVS CARAFA, *Alberici II. filius, Comes Marilliani, atque Ariani Dux.*

21. BERNARDINVS CARAFA, *alter filius Alberici I. Theati Episcopus, & Patriarcha Alexandrinus.*

22. ALPHONSVS CARAFA, *filius item Alberici I. Episcopus Nuceriae, atque Antiochenus Patriarcha.*

23. SIGISMVNDVS I. CARAFA, *etiam ipse filius Alberici I. Comes Montis Calui.*

24. IOANNES FRANCISCVS CARAFA, *filius Sigismundi I. Comes Montis Calui.*

25. SIGISMVNDVS II. CARAFA, *filius Joannis Francisci, Comes Montis Calui.*

26. IOANNES BAPTISTA I. CARAFA, *alter filius Joannis Francisci, & Montis Calui Comes.*

27. IOANNES FRANCISCVS II. CARAFA, *filius Joannis Baptista I. Comes Montis Calui.*

28. IOANNES BAPTISTA II. CARAFA, *filius Joannis Francisci II. Comes Montis Calui.*

29. HIE-

29. HIERONYMVS CARAFA, *alter filius Joannis Baptista I. ac Sepini Dominus & Baro.*

30. FRANCISCVS II. CARAFA, *Hieronymi I. filius, Sepini Princeps, ac Binetti Marchio.*

31. FABIVS I. CARAFA, *filius Joannis Francisci II. Comititis Montis Calui.*

32. FRANCISCVS CARAFA, *Fabij I. filius, Dux Campi lati.*

33. FABIVS II. CARAFA, *filius Francisci, Dux Campi lati.*

34. CAROLVS CARAFA, *tertius filius Joannis Francisci, Episcopus Boiani.*

35. IOANNES BAPTISTA CARAFA, *vlтимus filius Alberici I. Ordinis Melitensis Eques, & supremus Thallasarcha, functusq̃ue etiam Legatione Ordinis sui ad Cæsarem.*

36. VINCENTIVS CARAFA, *alter filius Joannis Francisci I. Ducis Ariani.*

37. HIERONYMVS II. CARAFA, *filius Vincentij.*

38. DIOMEDES I. CARAFA, *Hieronymi II. filius, Dux Gersæ Maioris, & Regni Quæstor supremus.*

39. HIERONYMVS III. CARAFA, *Diomedis I. filius, Gersæ Maioris Dux, & Regni supremus Quæstor.*

40. DIOMEDES II. CARAFA, *filius Joannis Francisci I. Ducis Ariani, Episcopus Ariani, S. R. E. Cardinalis,*

Philibertus
Campanile
in insigni-
bus Nobil.
Alphonfus
Ciaconius
in Pau-
lo IV.

*lis, eâ famâ integritatis ac virtutum maximarum, ut
Populus Romanus, dum proturbaret in tumultu omnia
monumenta CARAFÆORVM, eâque ubique comminue-
ret, ipsius solius insignia, statuamque servauerit; usque
adeò sæpenuerò fit, ut non Virtus modò, sed simulacra
Virtutis etiam amorem promereantur. Summam animi
moderationem professus est Symbolo statera, cum eâ Epi-
graphie, Moderata durant. Sepultus verò in Ecclesiâ
sanctorum Silvestri & Martini, cuius titulum habuerat,
& quam ære suo ornaverat, hoc ibi Epitaphio decoratur:*

*Cùm pietas, cùm vera fides, cùm conscia recti
Mens, cùm Religio, cura, timorque Dei,
Cælestem possint animis promittere vitam;
Hanc Superos inter nunc Diomedes habet.*

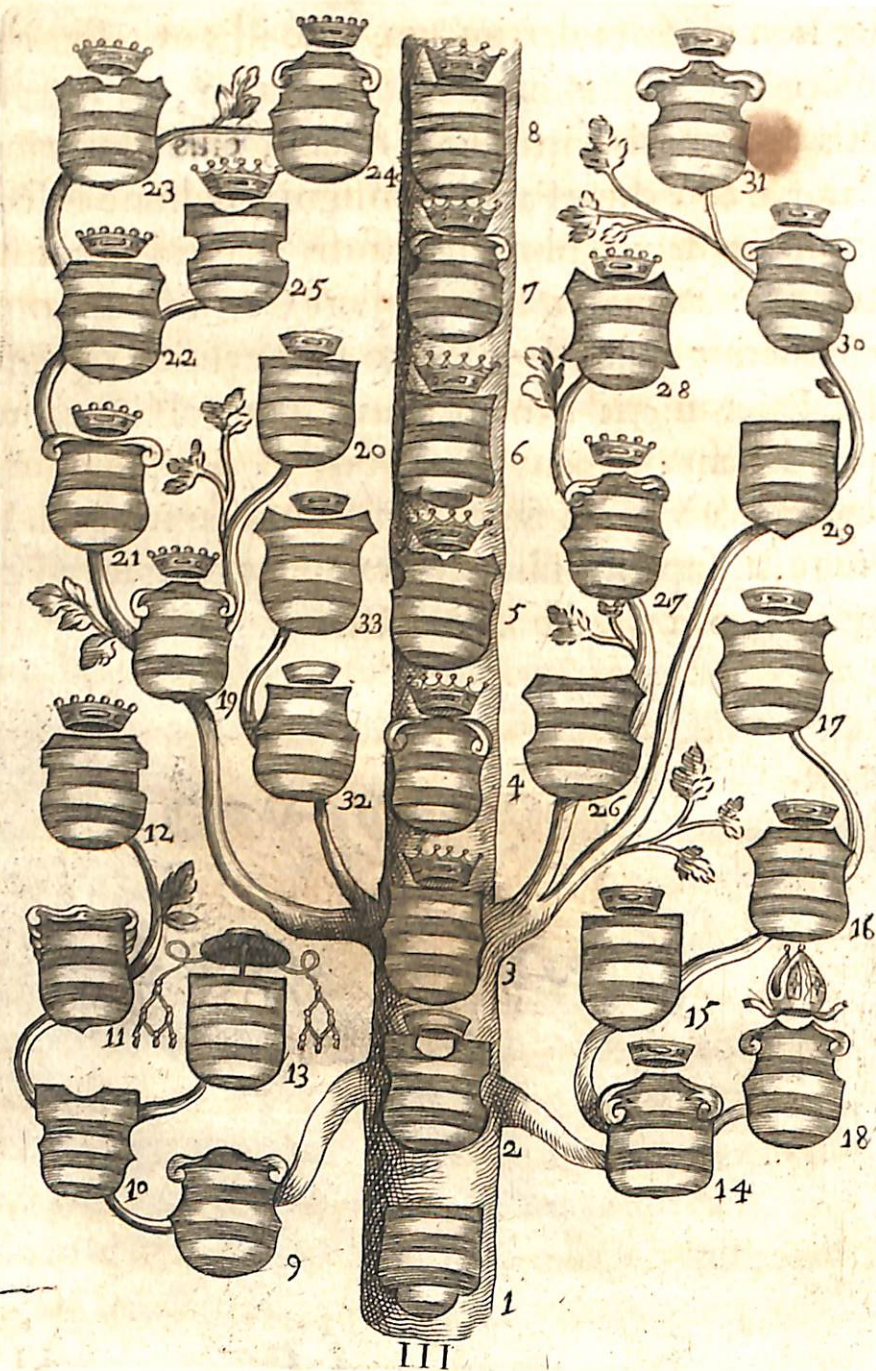
*Meruit præterea in eodem templo à Patribus Carmelitis,
inscriptum hoc nobile seu grati animi eorum, seu liberali-
tatis propriæ monumentum.*

D. O. M.

*Diomedes Carafio Presb. Card. Arianensi, tt. huius
Ecclesiæ, Viro moribus, virtute, doctrinâ ac sancti-
monia exulto, sacrarum Ædium restauratori reli-
giosissimo, qui hoc Templum deformatum, in me-
liorem faciem, quàm dudum fuerat, reduxit; Fra-
tres Carmelitæ ex Elisei scholâ oriundi, ob instaura-
tam sui Cœnobij partem infimo horto contiguam,
nec*

*nec non ob facta detrimenta, quæ illis ex testamen-
to donavit, ad nominis perpetuitatem, ad integri-
tatis & honoris virtutisque fidem, eius illustrium
Carafiæ & Vrsinæ Familiæ insignia, & hunc inscul-
ptum lapidem, plurimis effusis lacrymis, consti-
tuerunt: atque ut inde posterì Carmelitæ, dum
agnouerint quàm de instituto Carmelitico optimus
ille Pater fuerit benemeritus, non obliuiscantur
quæ debent; debent autem singulâ (ita loquuntur)
septimanâ Missam funebrem, & quotannis prid. Id.
Augusti, supremi illius diei exequias repetere ac ite-
rare. M. D. LXI. die XIV. Octobris.*

III.

I. **A**NTONIUS I. CARAFA, filius tertio-genitus Antonij Magni, Ferdinando I. Regi testatus fidem suam, domi forisque, partim ex Virtutis huius merito, partim ex pretij repræsentatione sibi posterisque adeptus est Arcem Montis Draconis, cum eâ priuatus fuisset Princeps Rossani, reus perduellionis.

2. ALOYSIVS I. CARAFA, filius Antonij I. Comes Aliani, Montis Draconis Dominus ac Baro.

3. ANTONIVS II. CARAFA, primogenitus Aloysij primi, carus Regi Federico, & ab eo primum Comes Montis Draconis appellatus. Cum verò ditiones alias acquirere, esset insuper Aliani Comes ex maternâ hereditate, obtinuit à Cæsare titulum Ducis Montis Draconis. Sed & Angelus Constant. in Hist. fam. Caraf. biennio post, ne deberet Duci Ariani cedere in certamine honoris, nuncupatus est Princeps Stilianus, quod oppidum continebatur in Aliani Comitatu.

4. ALOYSIVS II. CARAFA, Antonij II. primogenitus, Princeps Stilianus, Montis Draconis Dux; Aliani, Theani, & Carinolæ Comes; Vir omni apparatu magnæ fortunæ proximus Regibus, & CAROLO V. Cæsari apprime gratus. Cuius augustæ inaugurationi interfuit Bononiæ summo cum familiæ splendore. In præliis deinde pro eodem CAROLO V. Cæsare & pro

PHILIPPO II. *Catholico Rege strenuè aliquoties dimicavit.*

5. ANTONIVS III. CARAFA, *Aloysij II. filius, Stilianus Princeps, Dux Montis Draconis, Comes Aliani, Comes Theani, Comes Fundi, Comes Carinola, &c.*

6. ALOYSIVS III. CARAFA, *filius Antonij III. Princeps Stilianus, Dux Montis Draconis, Dux Sabionetae, Dux Traiecti, Comes Aliani, Comes Fundi, Comes Carinola, &c. Eques Velleris Aurei, unus ex Magnatibus Hispaniae, & S. R. I. Princeps.*

Io. Iacobus Chiffletius in Insignibus Equitum Velleris Aurei.

7. ANTONIVS IV. CARAFA, *filius Aloysij III. Princeps Stilianus, Dux Montis Draconis, Dux Sabionetae, Dux Traiecti, Comes Aliani, Fundi, Carinola, &c. ex Magnatibus Hispaniae, & S. R. I. Princeps.*

8. IOSEPHVS CARAFA, *Antonij IV. filius, Stilianus Princeps, Montis Draconis, Sabionetae, Traiecti Dux; Aliani, Fundi, Carinola Comes, &c. unusque ex S. R. I. Principibus, & ex Magnatibus Hispaniae; qui excedens è viuis, cum nondum excessisset è pueris, Annae sorori dotem maximè opulentam, hoc est, enumeratas eas amplas ditiones, ad primas Italiae nuptias reliquit.*

9. IOANNES VINCENTIVS CARAFA, *alter filius Aloysij I.*

10. OCTAVIANVS CARAFA, *filius Joannis Vincentij, ac Baro Gersæ Minoris.*

11. ELIGIVS CARAFA, *filius Octavianus, ac Baro Gersæ Minoris.*

12. IOANNES BAPTISTA CARAFA, *Eligij filius, ac Minoris Gersæ Dux.*

13. DECIVS CARAFA, *Octavianus alter filius, primum Damascenus, postea Neapolitanus Archiepiscopus, Sedis Apostolicæ Legatus ad Hispanum Regem, S. R. E. Cardinalis, & Vir morum gravitate, Pietate, Religione, Constantiaque in defendendâ immunitate ac iurisdictione Ecclesiasticâ paucis secundus.*

14. FEDERICVS I. CARAFA, *unus ex filiis Aloysij I. Marchio sancti Lucidi, oppidorumque aliorum Dominus ac Baro.*

15. FERDINANDVS I. CARAFA, *filius Federici I. Marchio sancti Lucidi.*

16. FEDERICVS II. CARAFA, *Ferdinandi I. filius, sancti Lucidi Marchio.*

17. FERDINANDVS II. CARAFA, *filius Federici II. Marchio sancti Lucidi.*

18. MARIVS CARAFA, *Federici I. alter filius, Archiepiscopus Neapolitanus, Vir honesti perstudiosus, & gravitatis retinentissimus.*

19. FABIVS I. CARAFA, *Antonij II. filius, Dux Matalunij ex dote uxoris Hieronymæ Carafæ, quæ erat illius ditionis heres.*

I ELOGIVM AC STEMMA

20. LAELIVS CARAFA, *primogenitus Fabij I. Arentij Marchio.*

21. MARTIVS I. CARAFA, *Fabij I. alter filius, ex Hieronymæ Carafæ matris hereditate Dux Matalunij, ex Lelij fratris verò alterâ hereditate Marchio Arentij, & Cerriti Comes.*

22. DIOMEDES I. CARAFA, *Martij I. filius, Dux Matalunij, Arentij Marchio, Cerriti Comes.*

23. MARTIVS II. CARAFA, *Diomedis I. filius, Dux Matalunij, Arentij Marchio, Cerriti Comes.*

24. DIOMEDES II. CARAFA, *Martij II. filius, Dux Matalunij, Marchio Arentij, Comes Cerriti.*

25. FABIVS II. CARAFA, *Diomedis I. alter filius, Colobraræ Princeps, ex uxore Hieronymâ Carafâ.*

26. HIERONYMVS I. CARAFA, *Antonij II. perinde filius, Castri sancti Laurentij & Castri noui Dominus ac Baro.*

27. IOANNES ANTONIVS CARAFA, *Hieronymi I. filius, Dux Laurini.*

28. HIERONYMVS II. CARAFA, *filius Ioannis Antonij, ac Laurini Dux.*

29. IVLIVS CARAFA, *Antonij II. pariter filius.*

30. FRANCISCVS CARAFA, *Iulij filius, Marchio Pulignani.*

31. AN-

GENTIS CARAFÆÆ.

li

31. ANTONIVS III. CARAFA, *filius Francisci, & Pulignani Marchio.*

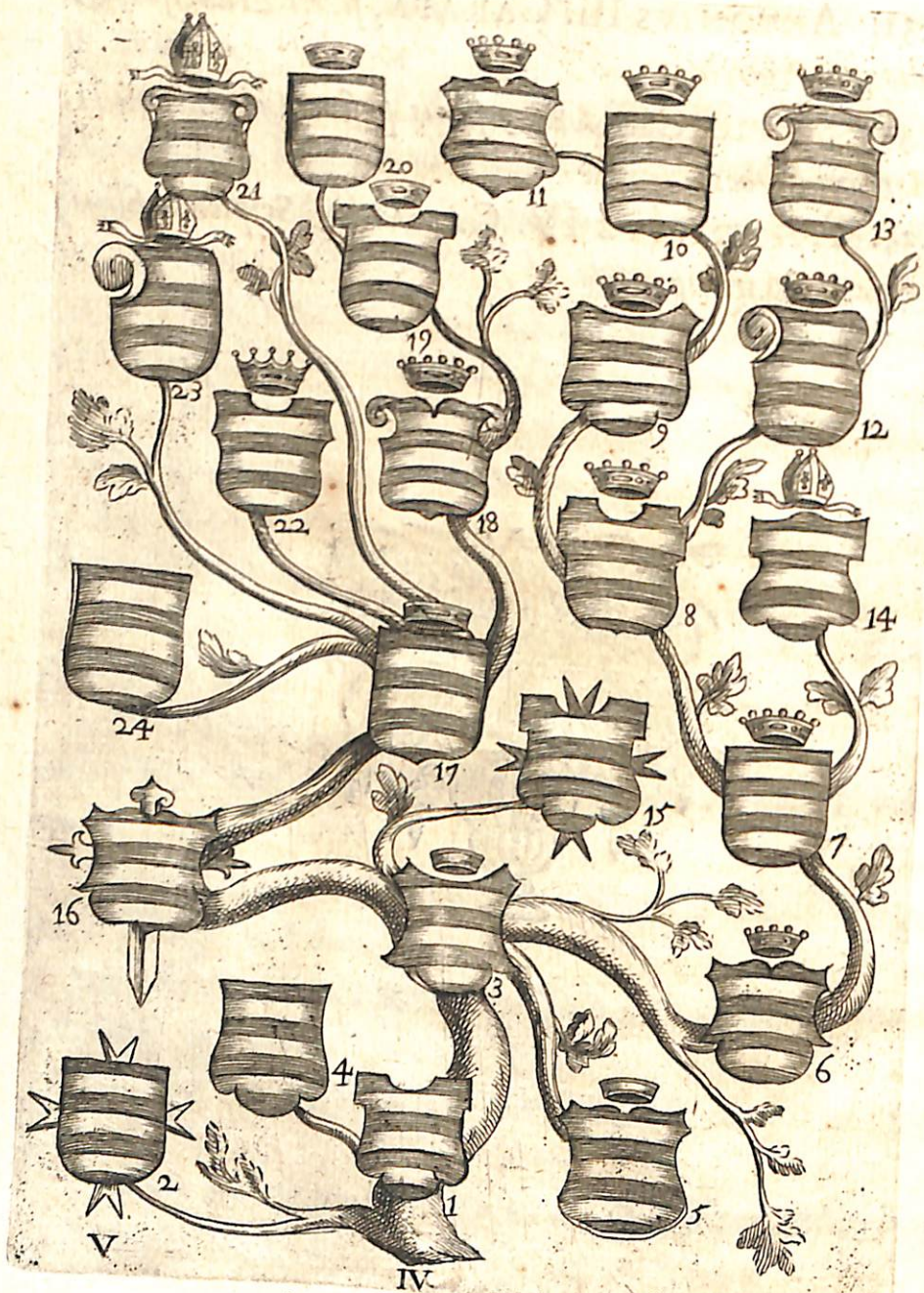
32. SCIPIO CARAFA, *filius postremus Antonij II. Morconi Comes.*

33. ANTONIVS IV. CARAFA, *Scipionis filius, Quaratæ Marchio.*

g 2

IV.

IV. V.

1. **G**VRELLVS I. CARAFA, *quartus Antonij Magni filius, plurium in Calabria oppidorum Baro.*

2. IOANNES BAPTISTA CARAFA, *quintus Antonij Magni filius, inter Equites Ierosolymitanos Vir illustris.*

3. GALEOTTVS CARAFA, *primogenitus Gurelli I. eâ ornatus generis & morum elegantia, ut sponsam obtinuerit, connubio felici, VICTORIAM CANTELMAM, duarum Reginarum consanguinitate, & in arcto quidem gradu, inlytam Heroïnam. Consobrina enim erat*

Isabella nupta Federico Regi, ac simul neptis alterius Isabella, quæ nupserrat Regi Ferdinando. Idèò Rex Federicus, qui Primores Regni compellabat solum titulo Magnifici; de GALEOTTO CARAFA in diplomate Regio, quod exstat hodieque, ita loquitur: Federicus Dei Gratiâ, Rex

Siciliæ, Ierusalem, &c. Cùm Illustris Eques Galeottus Carafa de Neapoli, Serenissimæ Reginæ Confortis nostræ carissimæ Cognatus Consobrinus, & noster amantissimus Camerarius, & Consiliarius fidelis dilectissimus, ab ineunte ætate Serenissimo Domino nostro ita integrè, constanter, fideliter seruiuerit, ut nec fides maior, studium, integritas, constantia, nec sedulitas in agendo, nec vlla alia vir-

Angelus
Constan.
in Hist. fam.
mil Caraf.
Philibertus
Campanil.
in insignib.
Nobil.

tus in eo seruitio desiderari aut optari potuerit: idem superioribus annis, superato Regno nostro Siciliae à Gallorum Rege, ut fidem suam ostentaret, quam semper inconcussam Serenissimae Domui nostrae praestiterat, perditis pro eâ seruandâ statibus suis, ac omnibus facultatibus, &c. Prosequitur dein Rex alia GALEOTTI merita; & propterea quod ditiones patrimonij proprii vendiderat sponte, ut ei suppeditaret neruum belli, dum Carolus Octauus ex Galliâ copias militares per viscera Italiae in Campaniam traduceret, contulit ipsi ac posteris magnum & pulcherrimum Terrae-novae Comitatum. Supersunt quoque aliquot Epistolae, exaratae chirographo Isabella Reginae ad Victoriâ Cantelmam, coniugem GALEOTTI, in quibus illustrem, excellentissimam, & cumprimis caram atque dilectam sororem eam vocat. Haud diu tamen GALEOTTVS Terrae-novae Comes fuit. Nam Federicus mox pulsus est Regno; & ideò ea ditio, uti praemium rei bene gestae, concessa est Consaluo Magno Duci. Proinde obiit fidei constantiâ erga Regem affinem, quam gloriâ patrimonij clarior; nisi quòd ingens gloria fuerit, ita patrimonium perdidisse.

4. BERLINGERIVS CARAFA, Gurelli I. alter filius, adeò sibi demeruerat animum Regis Federici, ut ab eo creatus sit Praefectus supremus Aulæ; etsi erat superstes Comes Potentiae, qui Aulam trium Regum antecessorum re-

xerat:

xerat: fuit aliquot oppidorum Dominus ac Baro, sed liberis masculis omnino caruit.

5. GVRELLVS II. CARAFA, Galeotti primogenitus, ex matris Victoriæ Cantelmæ praestantiâ, vel in re angustâ parentis, educatus tamquam in opulentâ & propemodum Regiâ Domo, etsi Comes Terrae-novae non fuit, quam ditionem à Consaluo Magno Duce Catholicus Rex noluit repetere; Suriani Comes saltem appellatus ab eodem Rege, ob famam in primis atque Virtutem Victoriæ Cantelmæ fuit: quam utique neptem Isabella Regina, Ferdinandi I. Regis vidua, Regi Catholico fratri suo admodum impensè commendarat.

6. TIBERIVS I. CARAFA, Galeotti alter filius, obeunte sine liberis Gurello II. Suriani Comes, ac insuper Dux Catanzara; posteaque rescisso huius Urbis emptæ à CAROLO V. Cesare contractu, Dux Nuceriae: quem Titulum ab Imperatore, propter fida in eum obsequia, promeruit.

7. FERDINANDVS I. CARAFA, Tiberij filius, Suriani Comes, Dux Nuceriae.

8. ALPHONSVS CARAFA, filius Ferdinandi I. Comes Suriani, Dux Nuceriae.

9. FERDINANDVS II. CARAFA, Alphonsi filius, Comes Suriani, Dux Nuceriae; qui cum splendore familiae propemodum Regie Neapoli vixit; ita ut Viri plurimi ex primâ

primâ Nobilitate limen adium eius frequentarent, egressibus adhærescerent, ac stiparent semper latus eius; essent verò inter illius Ephebos honorarios ingenui nobilesque Adolescentes, & ex iis nonnulli Crucibus militarium Ordinum insigniti. Quæ res prouocare inuidiam potuisset, nisi eam ille fortunis, opibus, potentiaque, & in primis magnitudine animi superasset. Fuit quoque Litteratorum hominum Patronus ac Mæcenas, & aliquos eorum magni nominis perquam liberaliter domi aluit.

10. FRANCISCVS MARIA CARAFA, Ferdinandi II. filius, Suriani Comes, Dux Nuceria, Vir omnibus elegantis morum excultus, qui in primâ iuuentute Prouincias Europæ omnes peregrinabundus lustravit, ac sicuti Homerus de Ulysse scripsit,

Qui mores hominum multorum vidit & vrbes:
ut nimirum summam prudentiam vndique sibi compareret, diuesque artibus animi, ita rediret; quò deinde Militiæ dans nomen (in quâ iam Regi Catholico meret Supremus Magister Equitum) consilio Ulysses, manu Ajax aut Achilles appareret. Religio etiam defensa usque ad vulnera & sanguinem ab eo fuit; dum Argentinæ pro eâ stricto gladio aduersus sectarios plurimos, armatos hastis oblongis & hæresi pertinaci, stetit non sine quodam miraculo fortitudinis, atque auitam fidem vulnerum cruore consignauit.

11. FRANCISCVS CARAFA, Francisci Mariæ filius, Suriani Comes, Dux Nuceria, qui pulcherrimè in Parentis Vestigia stimulis gloriæ magnis, tum à virtute, tum à natiuâ indole incitatur.

12. POMPEIVS CARAFA, alter Alphonsi filius, Noyæ Dux.

13. IOANNES CARAFA, filius Pompeij, & Dux Noyæ.

14. TIBERIVS CARAFA, Ferdinandi I. alter filius, PAVLO IV. Pontifici affini suo percharus fuit, & ad Purpuram ab eo designabatur, quam indoles & grauitas morum, & dexteritas spectata in negotiis pluribus, merebantur; nisi maluisset eius Aula nuntium remittere, ne videretur particeps consiliorum, quibus ab eo Pontifice indicabatur bellum PHILIPPO Regi. Rex idèò muneraturus nobilem eius fidem, Potentiæ primùm, ac dein Cassani Antistitem eum creauit.

Angelus
Constan.
in Hist. fam.
mil. Caraf.

15. PETRVS ALOYSIVS CARAFA, Galeotti tertius filius, Magnus Præses Equitum sancti Lazari, quæ nunc dignitas est penes Allobrogum Duces.

16. DIOMEDES CARAFA, quartus Galeotti filius, Eques Ordinis sancti Jacobi, & ex ingenij elegantissimi commendatione charus in paucis CAROLO V. Cæsari; cui & PHILIPPO Regi aliquoties, conscripto suis stipendiis milite, dimicauit: sed & in ludis atque spectaculis, omni

lviii ELOGIVM AC STEMMA

apparatu pompæ, ac vibranda hasta seu feriundi Saraceni arte primos semper plausus & prima præmia referebat. Ipse CAROLVS Cæsar cum eo interdum ludis publicis lanceâ vel acinace decertavit: accidit verò aliquando lepide, vt debilitatâ manu, dum se armis ambo re-perciterent, Cæsar ex eo laxamenti genere ad seria Imperij negotia redierit, & vt non ita multò post Diomedes rescriptum gratiæ ab eo petierit. Qui tamen excusavit ioco manum in certamine ab ipso aduersario læsam, quasi stringere stylum nequiret, causâ obsignandi quod petebatur. Nimirum has Nobilium artes coluerat in omni ætate, spectaculaque & munera ludorum exhibuerat impensis magnis Neapoli; dum ibi duæ Reginæ, altera Regis Ferdinandi Senioris coniux, altera huius filia, & coniux Ferdinandi Iunioris, cum ipsâ Mediolanensi Duce morabantur. His enim Regis Matronis certatim Procures Regni, modò dramatum oblectamenta, modò simulacra præliorum, modò concentus musicos offerebant. Cum esset præterea Diomedes prudentiâ & consilio maximus, bello Neapolitano peractò missus est Orator ad Regem, & tunc Patriæ fidem suam, dotibus aliis præstantis animi consentaneam, satis affatim patefecit. Quinque habuit liberos: primum quidem CAESAREM CARAFAM, qui vnicam filiam ex coniuge suscepit, nuptam deinde Comiti sanctæ Severinæ, Gentili suo. Neapoli Venetias concessit, & Chiliarcha, diu Reipublicæ

GENTIS CARAFÆÆ.

publica stipendia fecit, postmodum secessit Muranum, & ibi vixit in re tranquillâ: eaque fuit existimatio de ipsius singulari & antiquâ prudentiâ, vt Senatores plurimi, etsi externis viris rarò arcana communicant, lintribus ipsum adirent, consulerentque, veluti Oraculum Politicæ gubernationis. Eadem existimatio fuit de illo apud Hispaniarum Regem, & apud Regem Polonia, qui datis amicis litteris suum Affinem in eis ipsum appellabat. Horum ideò Regum, ac pariter Magni Ducis Hetruria, Ducisque Mantuani Oratores iuebantur cum ipso, de rebus quibusque arduis, consultare, priusquam de eisdem in Senatu Veneto agerent. Quin imò ipse Aquileensis Patriarcha, Vir eâ ætate primæ sapientiæ, Venerabilisque alij Antistites Ecclesiæ, cum eo idemtidem conferebant. Nam religioso simul animo erat, atque idcirco introduxit Venetias S. FRANCISCI DE PAVLA Familiam; quam item magnâ ex parte facultatum suarum heredem scripsit. Diomedis alter filius fuit FRANCISCVS CARAFA, qui celebs vixit, & fuit Quæstor supremus Regni. Tertius Diomedis filius fuit FERDINANDVS CARAFA, etiam ipse celebs, & castitatis amantissimus, sicut & disciplinarum pulcherrimarum; quas vnicè coluit. Idem in negotiis publicis fidem domi, foris verò strenuam operam Patriæ ac Religioni nauavit. Interfuit Classi Catholicæ ad Naupactum, & apprehenso vtraque manu ingenti gladio, in vnam hostium Triremem,

grandi bellicæ virtutis exemplo, insiliit; eaque potitus, cum prædam omnem aliam sectarentur auidè commilitones, qui ipso Duce atque auspice vicerant, pro se nihil seposuit aut reportavit, præter Codices nonnullos, Turcico idiomate exaratos; dignus enimverò Mineruæ Alumnus, pacisquæ & belli artibus ex æquo inclytus; atque hi Codices servantur adhuc in familiâ, vti clarum ac certum huius geminæ virtutis eius monumentum. Quartus filius Diomedis fuit FABIVS CARAFA; qui in ætatis flore ac robore obiit, cum dedicasset Clero atque Ecclesiæ mores suos, & sancti Angeli secularis Abbas esset.

17. OCTAVIVS I. CARAFA, quintus inter Diomedis filios, sed felicitate & successione nulli eorum postremus. Adoptatus enim ab amitâ filius atque heres, & compos patrimonij admodum copiosi, aliquot oppida coëmit. PHILIPPVS II. autem Rex Catholicus, ne iisdem oppidis absque tituli honore potiretur, ob Diomedis Parentis merita, eum Antij Marchionem salutavit. Uxorem habuit stirpis CARAFAEAE, ex Comitibus Policastri; tantæque fuit auctoritatis Neapoli, ut Nobilibus iuxta & Plebi apprimè charus esset. Notabile illud visum est, cum oborto ingenti tumultu populus ades Nobilium diriperet, popularèque, patuisse nihilominus vestibulum ædium eius, nec ciues prædabundos, atque ad iniuriam pronos, quidquam intulisse damni, tametsi valuas ædium aliarum ceco furore

furore perfringerent: tam fida custodia fuit, quam ei amor & benevolentia publica posuerunt.

18. FRANCISCVS CARAFA, Octavij I. primogenitus, Antij Marchio, & Dux Cercia, Vir tum Neapoli tum Romæ splendore familiæ, & sui generis gloriâ sumptuosus; simulque comis & ad promerendum amorem factus.

19. OCTAVIVS II. CARAFA, Francisci filius, Antij Marchio, & ex æquo heres opum ac laudum patrum.

20. CAROLVS CARAFA, Octavij II. filius, Antij Marchio, perinde suorum Auorum gloriam emulaturus.

21. DIOMEDES CARAFA, Octavij I. alter filius, Episcopus Tricaricensis, Vir ingenij cultissimi, ac singulariter pius; qui, dum prima ei decora & munia simul Virtus deposceret, simul Pontifex destinaret, obiit Romæ, correptus morbo, cum venisset ad Apostolorum limina, mortemque adiit otium animæ, ac limen æternitatis. Ut paratam verò & sitas apud ianuam celi exuuias corporis haberet, in sacrâ æde Virginis Deiparæ, cui à Montibus est cognomentum, & quam obsequentissimè coluerat, voluit sepeliri. Huic verò fratri, & in Episcopatu antecessori, PETRVS ALOYSIVS CARAFA, Episcopus Tricaricensis, dum erat in Apostolicâ Legatione, nusquam absens à pietate erga suos, tumulum posuit.

22. TIBERIVS CARAFA, item filius Octavij I. ex gemi-

Io. Iacobus
Chiffletius
in Insigni-
bus Equi-
um Velle-
ris aurei.

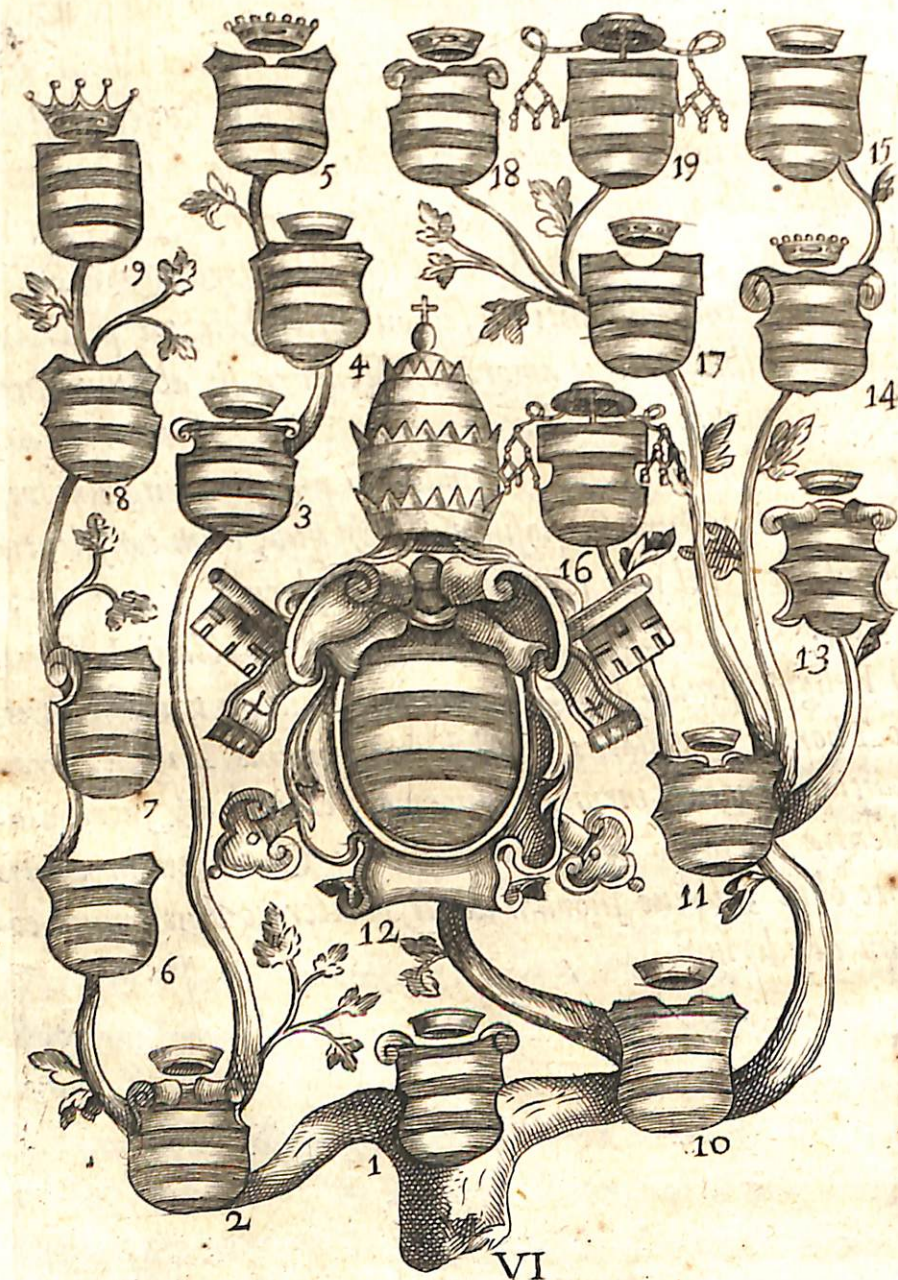
gemino & felici ab omni parte connubio, si sola fecunditas adfuisset, primum Bisiniani, mox etiam Scyllæ Princeps, Dux sancti Marci, Comes Clarimontis, Altimontis, Tricarici, Sinopolis & Nicoteræ, Velleris aurei Eques, & unus ex Magnatibus Hispaniæ. Moribus est nobilissimis; est pietate & comitate singulari. Præstitit verò Hispano Regi, in difficillimis temporibus, obsequia Neapoli maxima; eaque licuit aliis, etiam typis publicis, absque invidia metu (quâ ipse maior & excelsior est) commemorare. Dicerem, quâ sit Neapoli gratiâ & auctoritate apud omnium ordinum homines: nec silerem etiam, quam de se Madriti Regiâ vrbe, Romæ verò in eâ Nationum & Orbis Christiani Curiâ excitauerit admirationem, tum splendore atque apparatu familiæ, tum præcipuè suimet ac suarum virtutum pompâ. Sed cum hæc prolixiorẽ narrationem iure suo flagitent, mihi volupe interim erit compendio saltem vti, & instar laudum multarum, familiæ vniuersæ decus, ac Regni totius delicias iteratò eum nominare.

23. PETRVS ALOYSIVS CARAFA, Octauij Primi perinde filius, Philosophiæ ac sacræ Theologiæ, Humani Diuiniq; Iuris Laureâ inornatus, sancti Andreae Abbas. Hic tribus Summis Pontificibus fidem ac præstantiam animi sui patefecit obsequiis non tacendis: etenim PAULO V. sexennium, in ditione Ferrariensi Prolegatus, GREGORIO XV. & VRBANO VIII. fermè biennium,

in

in præfecturâ Firmani Principatus, & iam soli VRBANO VIII. decennium, in Legatione ad tractum Rheni, & ad Prouincias inferioris Germaniæ seruiuit, Episcopus Ecclesiæ Tricaricensis ab eodem creatus. Colonia primum, vrbe celebri ab originis gloriâ, & à famâ insuper sanctitatis, dein Leodiÿ, ciuitate insigni à Cleri splendore, & à Religionis Romani constanti professione, ita vixit, vt perennitas famæ simul atque amoris consecutura sit abitum eius. Neque mirum id videatur, quia Vir est integerrimus, commodissimis moribus, & maximè pius; meritorum verò quàm honorum studiosissimus, & qui, dum conscientie soli placet, vel ideò semper omnibus placuit.

24. CAROLVS CARAFA, pariter Octauij I. filius, in Religiosissimam sancti Dominici familiam transcriptus, ac Thomas appellatus, ad huius nominis Angelici præstantiam, ingenti memoriâ, ingenio acerrimo, & sacræ Eloquentiæ miraculo accessit admodum: & tamen in ætatis flore obiit, breue suorum decus pariter ac diuturnum eorum desiderium.

I. **D**IOMEDES CARAFA, filius quidem Antonij Magni natu minimus, sed si opes, si gloriam recte factorum, si Regum amorem spectes, fratribus aliis omnibus antefendus. Is Alphonsum Regem, in omnium rerum eius inclinatione, quando nimirum reuocauerat ad optionem Regina Ioanna, secutus est semper fide constanti. Post Reginae obitum eidem Regi Neapolim oppugnanti Victoriam ac Regnum dedit; cum validâ enim militum strenuissimorum manu, per aqua-ductum clam peruens in ipsam Urbem, propugnatores muri obtruncavit, fixitque ibi Regis Aragoni vexillum; & Civitatis territa, atque à se primum victa valvas exercitui patefecit. Itaque si Antonius Parens consilio suo Regnum comparavit Alphonso Regi, id ipsum regnum Diomedes filius manu & virtute suâ ei redonavit. Ob hæc ingentia merita creatus est Matalunij ac Cerreti Comes: sed & auxit ipsius decora Ferdinandus Rex Alphonsi filius. Ex huius sanctiore Senatu cum esset Diomedes, numquam Neapoli aberat, quin per litteras saltem rogaretur sententiam: tantum verò tribuebat consiliis eius idem Rex Ferdinandus, ut postquam ille in extremo senio Aulae nuntium remiserat, conuenerit eum Matalunij, de re gravissimi momenti cum ipso consulturus. Supremam Regiæ militiæ Præfecturam mereri matusit

Angelus
Constan.
in Hist. fa-
mil. Caraf.
Philibertus
Campanile
in Insigni-
bus Nobil,

Angelus
Constan.
in Hist. fa-
mil. Caraf.

lxvj ELOGIVM AC STEMMA

Angelus
Constan.
ibid.

luit quàm administrare, gnarus fortunam nonnumquam in bellis malè ludere, fortissimosque Duces euentu virtuti eorum consentaneo fraudare. Saltem emeritus ipse, instruxit alios, nec tyrones quosque aut gregarios, sed ipsosmet Duces & Reges: certè Alphonsus Junior, dum Calabriae Princeps erat, imperatas à Rege Parente bellicas expeditiones numquam auspicatus est, nisi Diomede prius belli Magistro vteretur. Exstant hodieque Opuscula eius, Duci Calabriae inscripta, quæ veteranum quemque possint instruere. Obiit dignus hoc Elogio, quod legitur in tumulo eius: Huic Virtus gloriam, gloria immortalitatem comparauit.

2. IOANNES THOMAS I. CARAFA, Diomedis primogenitas, post varium specimen virtutis militaris, præsertim aduersus Thraces, in bello Hydruntino, Præfectus fuit vniuersis castris à Ferdinando Rege Juniore, dum Carolus VIII. Campanum Regnum inuaderet. Et tum superatus quidem in prælio fuit, sed nihil decessit existimationi eius, tam apud Regem Ferdinandum, qui bellorum esse anticipem aleam satis intelligebat, quàm apud ipsum Carolum VIII. à quo est creatus Eques sancti Michaëlis. Mansit verò ei paternus Titulus Comitis Matalunij, & Comitatus Cerreti.

3. DIOMEDES II. CARAFA, filius Joannis Thomæ I, Comes Matalunij, & Comes Cerreti, qui sectatus pacis atque

GENTIS CARAFÆÆ. lxxvij

atque otij honesti pulcherrimas artes, militia omnia munia domestica tranquillitati postputauit.

4. IOANNES THOMAS II. CARAFA, Diomedis II. filius, & Auo similior quàm Patri. Is belli peritiâ & armorum exercitatione clarus, in Regno Neapolitano, in Belgio, & in Insubriâ fuit. Peculiariter in monomachiâ tam pedestri quàm equestri, prostrato aliquoties aduersario, famam indeptus fuerat bellatoris naui strenuique: quo tempore nondum sacræ pariter atque humanæ leges armauerant se contra damnatum eum atque abominatum morem; quemadmodum deinde factum est in Prouinciis ac Regnis Europæ, summo generis humani bono. Diomedes II. Parens, ut generosam indolem in filio, ad gloriosam Auorum emulationem excitaret exstimularetque, hunc eundem Ioannem Thomam proficisci ad CAROLVM V. Cæsarem in Belgium voluit, deditque illi, præter familiæ comitatum, affeclas honoratissimos, quibus utique stipatus, sumptusque magnos dispensans, in ludis & publicis spectaculis, non rarò vni impar Cæsari, ceteris verò maior apparuit.

Quin & in ludicrâ certaminis specie cum ipso interdum Cæsare concurrere meruit; gloriosus nimirum futurus, seu vinceret in eiusmodi pugna, seu (quod videri optabilius poterat) vinceretur. Tandem cum ex Belgio ad bellum Insubricum venisset, ortâ singulari rixâ, ostendit claro admodum exemplo, eos, qui monomachiam sectantur, seriùs citius,

citiùs, uti victimas Martis cadere. Etenim dum eques concurrat cum aduersario, nec aliis armis quàm terno, uti præscripserant Duces, acinace, ad manum, ad balthcum, et ad ephippium; implicatis & surrectis primo congressu equis, diductisque imi thoracis & femorum ex chalybe iuncturis, locum vulneri aperuit, quod ei vitam cum sanguine hausit. Comes erat Cerreti, superstite adhuc parente Comite Matalunij.

5. DIOMEDES III. CARAFA, Joannis Thomæ II. filius, in utramque laudem, armorum ac litterarum, educatus, PHILIPPO II. militauit contra PAVLVM IV. et si Auum habuerat Diomedem II. eiusdem Pontificis Patruelem. Quæ ipsius fides, oblita quodammodo generis tam propinqui, Catholico Regi placuit tantoperè, ut eum Matalunij Ducem crearet: sed quia prole caruit, soror eius Hieronyma Carafa, Fabio Carafæ nuptui data, in Principum Stilianum propaginem transtulit titulum Ducis Matalunij, & ditionem eius.

6. ROBERTVS CARAFA, Joannis Thomæ I. secundogenitus.

7. IOANNES BAPTISTA CARAFA, Roberti filius.

8. ASCANIVS CARAFA, filius Joannis Baptiste.

9. CAROLVS CARAFA, filius Ascanij, Princeps Colubrara: cui absque liberis decedenti, successit fratris filia, Hieronyma Carafa; & cum dote eiusdem Principatus,

tus, nupsit Fabio Carafæ, secundogenito Diomedis Ducis Matalunij, ex prosapia Principum Stilianum.

10. IOANNES ANTONIVS CARAFA, Diomedis I. alter filius, ex vxoris dote, quæ erat Victoria Camponesca, fuit Montorij Comes.

11. IOANNES ALPHONSVS CARAFA, Joannis Antonij primogenitus, Comes Montorij.

12. IOANNES PETRVS CARAFA, Joannis Antonij secundogenitus, fuit vnus magni Ordinis Clericorum fundator; quod facit ad famam sanctitatis. Item fuit Episcopus Theatinus, Archiepiscopus primùm Brundusinus, ac dein Neapolitanus; præterea Legatus Apostolicus ad Ferdinandum Regem Castella, & ad Henricum VIII. Regem Britannia, adhuc S. R. E. Cardinalis; denique Pontifex Maximus, quod facit ad eius immortalem gloriam. Ad eius Verò Pontificis pedes prostrati Oratores Britannia schisma deprecati sunt, atque hæresim abiurarunt. Idem mores Populi, disciplinam Cleri, sanctiora Ecclesie instituta, restituit; profligauit hæresim, duos Orbis Christiani potentissimos Reges inuicem conciliauit, post diuturnas grauissimasque simultates: affines quoque minùs rectè potentia vsos, ex Urbe atque Aulâ submouit; quod facit ad ipsius commendationem eternam. Ut cogam in arctum encomia, quæ Viri summi eius eximia virtuti consecrarunt; audiuit meritò, ^a Cleri Romani primus reformator, ^b primus

Antonius Caracciolo in Collectaneis Histor. de Vita Pauli IV.

Ioannes Roberti in Elogiis Jurisperitorum.

^a Verron. in Chron. ^b Cynus in Panegy.

^{e Ricord. Histor. Mon. d Anton. Bandinius. e Cherius Epist. ad Caraf. f Rouerius lib. vlt. Histor. g Hosius apud Scipionem. h Ammir. in Tacit. lib. I. c. 8. i Canonici Vaticani in Elogio staturæ Pauli IV. k Card. Siracus in Elogio iconis Pauli IV. & in Epist. ad Hosium. l Card. Polus in Epist. ad Sadoletum. m Paulus III. teste Onuphrio. n Iulius III. in Epistol. ad Carolum V. o Pius V. in sepulchro quod Roma Paulus IV. exstruxit.}
 suo sæculo deprecator Purpuræ, nam eam oblatam diu recusavit; ^c primus Apostolici Clericorum Ordinis restitutor, ^d primus supremi de hæresibus Iudicij in Vrbe auctor, reparator labentis Catholicæ fidei; ^e spes vnica confirmandæ & constituendæ Reipublicæ Christianæ; ^f nulli superiorum Præsulum postponendus; ^g Christianus Cicero, Latinus Chrysostomus, ^h Religionis vindex, veræ libertatis assertor, reparator veteris disciplinæ, Orbis columnæ, hæresum pessumdator, vitiorum omnium perpetuus hostis; ⁱ Christianæ legis Antistes; Religionis vindex; libertatis assertor; sanctissimus ac piissimus Princeps; ^k sanctissimus & eloquentissimus Pontifex, & Christianæ pietatis restaurator; ^l sanctissimus & doctissimus, ^m Vir admirabilis, ⁿ Præsul pietate eximius, Virtutibus eminens, & sacræ vel lectioni, vel operationi, vel meditationi semper affixus; ^o eloquentiâ, doctrinâ, sapientiâ singularis; liberalitate, animi magnitudine præstans, scelerum vindex integerrimus; Catholicæ fidei acerrimus propugnator. Quod postremum eius encomium PIVS V. magnus veræ virtutis æstimator dedit; & is numquam PAVLVM IV. compellavit alio nomine, quàm SANCTVM PATREM. Succedens verò in Pontificatu, tametsi Pius IV. intercesserat, Pontificiâ epomide, pileo suffulto pelliculis herminicis,

^{p Antonius Caraccio-lus in Collectaneis Histor. de Vita Pauli IV.}
 nicis, ac stola Hierarchicâ, iisdem vti voluit, quibus vsus fuerat PAVLVS IV. exosculans ea identidem: & quasi animum PAVLI indueret, cum his insignibus Maiestatis auspiciari voluit regimen summi ac sanctissimi Principatus: vsque adeò veluti alter Eliseus in PAVLO Elie spiritum venerabatur. Extant de hoc Maximo Pontifice clara, apud Scriptores egregios, monumenta, præter iusti voluminis Opus, cui lucem publicam plurimi desiderant, cum norint spiritum, norint animum eius. Libasse interim ex eis pauca oportuit; ne, qui merito anteit omnibus, pars huius Elogij minima fuisse videatur.

13. FERDINANDVS CARAFA, primogenitus Ioannis Alphonsi, & Montorij Comes.

14. IOANNES CARAFA, Ioannis Alphonsi alter filius, Comes Montorij, ac Dux Paliani.

15. DIOMEDES CARAFA, Ioannis filius, Comes Montorij.

16. CAROLVS CARAFA, Ioannis Alphonsi filius, S. R. E. Cardinalis, Bononiæ Legatus, & functus insuper Legatione ad HENRICVM II. Galliarum Regem, atque ad PHILIPPVM II. Regem Hispaniarum. Hic & Ioannes Dux primùm à PAVLO IV. priuati administratione Principatus, deinde à PIO IV. tamquam Maiestatis rei vitâ exuti fuerunt in Mole Adriani; & Carolo quidem Cardinali intra conclaue ibidem fauces interpressa atque elisa,

lxxij ELOGIVM AC STEMMA

Alphonfus
Ciacon. in
Paulo IV.

*elisæ, Ioanni verò Duci fractæ sunt ceruices. Sic in eis vidit Roma luctuosum exitum tragædiæ; qualem habent sæpe-
numerò nonnulli, quibus nocumento vel infortunio debe-
re adscribi videtur, quòd aliquando fuerint potentes aut
felicis. Attamen vtrique PIVS V. causâ iterum discussâ,
demum famam & honorem restituit: quod integerrimi &
sanctissimi Pontificis decretum persuasit multis, magis
tempora quàm crimina dedisse consilium, tum animad-
uersionis adeò seueræ, tum exempli extremæ calamitatis;
quam ambo animo infracto & prorsus Christiano, post ma-
gnam potentiam magnamque fortunam subiuerunt: facti
spectaculum grande iis, qui extra Aulæ sunt aleam; exem-
plum verò aliis, qui nihilominus ludere in eâ non refor-
midant.*

17. ANTONIVS CARAFA, Joannis Alphonfi perin-
de filius, Marchio Montis belli.

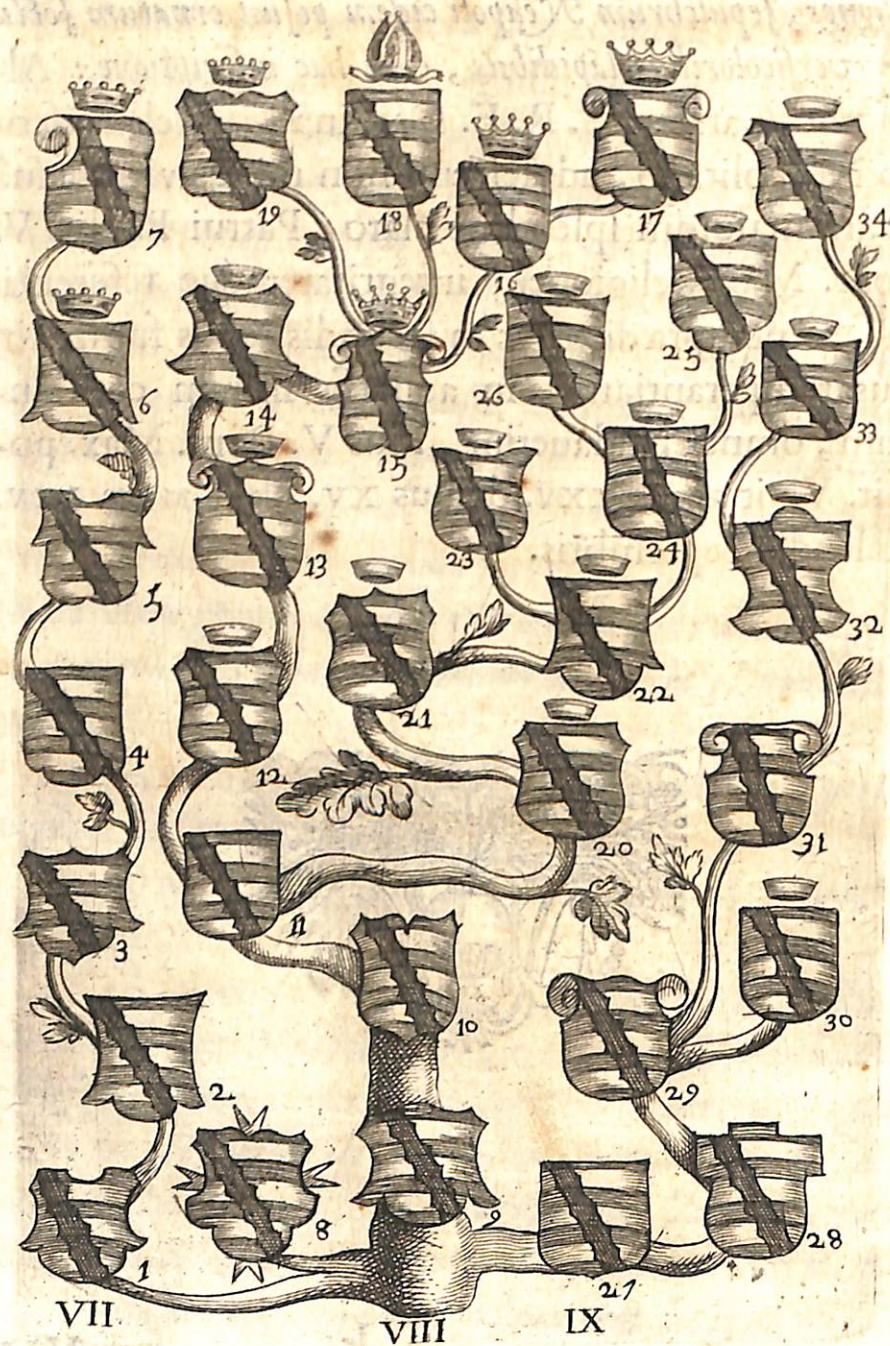
18. IOANNES CARAFA, Antonij filius, Marchio
Mirabella.

19. ALPHONSVS CARAFA, Antonij alter filius,
Archiepiscopus Neapolitanus, & S. R. E. Cardinalis,
adolescens innocentissimis & castissimis moribus, quem
PAVLVS IV. solum ob eas laudes retinuit penes se, dis-
pulsis ex Urbe atque Aulâ fratrum aliis filiis ac nepoti-
bus. Obiit Neapoli, cùm esset ei ætas annorum XXV. flos
ipse. PIVS V. verò, qui in ipso amauerat dotes animi tam
insignes,

GENTIS CARAFÆÆ. lxxiiij

*insignes, sepulchrum Neapoli eidem posuit ornatum scælis
& versicoloribus lapidibus, cum hac inscriptione: Al-
phonso Carafæ, S. R. E. Cardinali, Archiepisco-
po Neapolitano, adolescenti non minùs virtute suâ
quàm maiorum splendore claro, Patruì Pauli IV.
Pont. Max. religionem integritatemque referenti;
eâ sapientiâ prædito, vt in secundis rebus summam
eius temperantiam, in aduersis miram constan-
tiam, omnes laudauerint, Pius V. Pont. Max. po-
suit. Vixit annis XXV. diebus XV. obiit M. D. LXV.
Kalendis Septembris.*

VII. VIII. IX.

1. CAROLVS CARAFA, primogenitus *Andree Magni*, agmen alterum ducens CARAFÆORVM A SPINA, fuit Dominus Foroliuij, & Baro præterea plurimum aliorum oppidorum, quibus donatus est tum à Carolo III. Rege, tum ab eius filio Rege Vladislao: nam utrique Regi ab intimis obsequiis fuerat.

2. ADRIANVS I. CARAFA, Caroli filius, & Foroliuij Baro.

3. BARTHOLOMAEVS I. CARAFA, filius Adriani primi, & Foroliuij Baro.

4. ADRIANVS II. CARAFA, filius Bartholomæi primi, & Foroliuij Baro.

5. IOANNES ANTONIVS I. CARAFA, filius Adriani secundi, & Foroliuij Baro.

6. IOANNES ANTONIVS II. CARAFA, alterius cognominis filius, ac Dux Foroliuij.

7. ADRIANVS III. CARAFA, Ioannis Antonij II. filius, Dux Foroliuij.

8. BARTHOLOMAEVS CARAFA, alter filius *Andree Magni*, Eques Ierosolymitanus, & eius Militiæ Magnus Prior in Vrbe Româ; atque adeò eiusdem Urbis Romæ Senator; quæ tunc dignitas plerumque Regibus concedebatur.

lxxvj ELOGIVM AC STEMMA

9. IACOBVS I. CARAFA, *filius quoque Andreae Magni, Rupellæ, aliorumque oppidorum Dominus, & Baro.*

10. ONUPHRIVS CARAFA, *Jacobi I. filius, Rupellæ Dominus ac Baro.*

11. IACOBVS II. CARAFA, *filius Onuphrij, Baro Rupellæ, ac Generalis Dux Regis Ferdinandi.*

12. VINCENTIVS CARAFA, *Iacobi II. filius, Comes Grotteriae, Rupellæ Dominus ac Baro.*

13. IOANNES BAPTISTA CARAFA, *Vincentij filius, Marchio Castelli Veteris, Comes Grotteriae, Baro Rupellæ.*

14. HIERONYMVS I. CARAFA, *Ioannis Baptiste filius, Marchio Castelli Veteris, Grotteriae Comes, Rupellæ Baro.*

15. FABRITIVS I. CARAFA, *Hieronymi I. filius, Princeps Rupellæ, Rapolæ Dux, Marchio Castelli Veteris, Eques Velleris aurei, & S. R. I. Princeps.*

Io. Iacobus
Chiffletius
in Insigni-
bus Equi-
tum Velle-
ris aurei.

16. HIERONYMVS II. CARAFA, *Fabritij I. filius, Rupellæ Princeps, & Castelli Veteris Marchio.*

17. FABRITIVS II. CARAFA, *Hieronymi II. filius, Rupellæ Princeps, Marchio Castelli Veteris.*

18. CAROLVS CARAFA, *Fabritij I. alter filius, Vir nobilissimis moribus, Episcopus Auerse, & duorum Summorum Pontificum, GREGORII XV. ac VRBA-*

NI

GENTIS CARAFÆÆ. lxxvij

NI VIII. ad FERDINANDVM II. Cæsarem cum potestate Legati à Latere Nuntius.

19. VINCENTIVS CARAFA, *Fabritij I. perinde filius, Dux Borcellani.*

20. IOANNES CARAFA, *Jacobi II. Rupellæ Baronis filius: is prudentiâ singulari præditus, & gnarus rei bellicæ, uti erat propterea in æstimatione præcipuâ apud Regem Ferdinandum II. ita electus ab eodem Rege fuit, ut dum vrgebat belli extrema necessitas, duceret Classem Venetorum. Hæc verò sociorum auxilia ita providè administravit, ut fateri Rex debuerit, se ipsius operâ in primis recuperasse Regnum, quo exutus à Carolo VIII. Rege Galliarum fuerat. Itaque ob rem benè gestam meruit à Rege, cum appellatione Comitæ, urbem Polycastrum. Eundem Joannem Federicus alter Rex Oratorem in Pannoniam, ad illius Regni Proceres, misit. Denique CAROLVS V. Cæsar, cui erat ab intimis Consiliis, proventus maiores pendit eidem quotannis, de ipso Regni ærario, mandavit.*

21. PETRVS ANTONIVS I. CARAFA, *Joannis filius, Comes Polycastri, Vir fuit magni etiam ipse consilij; unusque è secretiori Regis ac Regni Senatu, prudentiæ suæ aliquoties oracula in eo dispensavit.*

22. IOANNES BAPTISTA CARAFA, *Petri Antonij I. filius, Comes Polycastri.*

k 3

23. PE-

lxxviiij ELOGIVM AC STEMMA

23. PETRVS ANTONIVS II. CARAFA, *Ioannis Baptistæ primogenitus, Comes Polycastri.*

24. FEDERICVS CARAFA, *Ioannis Baptistæ secundogenitus, & ex Petri Antonij fratris obitu sine liberis, Comes Polycastri.*

25. LAELIVS CARAFA, *filius Federici primogenitus, Comes Polycastri.*

26. FABRITIVS CARAFA, *filius secundogenitus Federici, cum ex Lælij obitu sola superesset Iulia Carafa, eius filia atque heres, acceptâ veniâ connubij à Sede Apostolicâ, eam fratris filiam duxit, ac fuit pariter Comes Polycastri.*

27. GALEOTTVS I. CARAFA, *filius item Andreae Magni.*

28. ANDREAS II. CARAFA, *Galeotti I. filius, & Vir pari virtutis ac generis claritate.*

29. GALEOTTVS II. CARAFA, *filius Andreae II. cuius fidem fortitudinemque erga proprios Reges domi forisque, post eius utriusque virtutis specimen varium in omni ætate, demum hic tumultus, invidiam non metuens, posteris refert: Galeotto Carafæ domi ac militiæ clarissimo, qui pro Regibus Aragoneis multa fortiter gessit, ultimoque Ferdinandi Regis I. bello correptus morbo in Ferentanis iam septuagenarius diem obiit, & Rosatæ Petramalæ mulieri præstantissimæ,*

Andreas

GENTIS CARAFÆÆ. lxxix

Andreas Carafa, sanctæ Seuerinæ Comes, Parentibus optimis posuit anno M. D. XIII.

30. ANDREAS III. CARAFA, *Galeotti II. filius, Ferdinando I. & successoribus Regibus, in bello præsertim, tam fidus, ut Federicus Rex ei, cum Comitis titulo, dederit ciuitatem sanctæ Seuerinæ. Prudentiâ quoque singulari excelluit; atque adeò, quamdiu Neapoli absuit Carolus Lanouius Prorex, Gubernacula totius Regni administravit: quam Præfecturam eidem confirmavit CAROLVS V. Cæsar. Is iuxta urbem Neapolim, in Colle maximarum amœnitatum, exstruxit propemodum expensis Regis suburbanam domum; & sparsit in fundamenta eius trecenta numismata icone sui percussa: quasi ex ære domum eandem fundaret. Ita verò inscripsit vestibulum eius: Andreas Carafa, sanctæ Seuerinæ Comes, Lucillum imitatus, par illi animo, licet opibus impar, Villam hanc à fundamentis erexit, atque ita sanxit: senes emeriti eâ fruuntor, delicati iuuenes & inglorij ab eâ arcentor: qui secus faxit, exheres esto, proximiorque succedito. Sapienter enimuero æstimavit, deliciarum vsum ætati curis & laboribus fractæ parari, ut inter eas demum respiret: at suum iuuentuti florem esse, suumque robur; nec debere iuuenes otij honesti citius quàm præclari negotij fructum carpere inter ignobiles (si præpropera fuerint) Villarum amœnitates.*

31. NI-

LXXX ELOG. AC STEM. GENT. CARAF.

31. NICOLAVS CARAFA, *Galeotti II. alter filius.*
 32. GALEOTTVS III. CARAFA, *Nicolai filius,*
et) Andreae Patruī, qui sine liberis obiit, heres, sanctæ Se-
uerinæ Comes.
 33. ANDREAS IV. CARAFA, *filius Galeotti III.*
Comes sanctæ Seuerinæ.
 34. VESPASIANVS CARAFA, *Andreae IV. filius,*
et sanctæ Seuerinæ Comes.

DE

I
 DE
 SYMBOLIS
 HEROICIS
 LIBER PRIMVS.
 PRO O E M I V M.

EXPOSITVRVS vim & naturam
 rei, in his Regionibus, quoad artem
 & præcepta saltem, non adeò notæ;
 aspectui, antequàm menti, obse-
 quens ero : & quia notitia omnis
 per sensum, quasi per ianuam, ape-
 ritur; promam initiò HEROICA SYMBOLA nonnul-
 la, vt ea intus ad animum oculi transmittant. Erit
 hoc verò peregrinas merces primùm explicare, ac
 mox substituere menti texturam earum operosam;
 deque ijsdem postremò affirmare, nisi exquisitis
 pretijs, licere nemini eas nundinari.

Fortasse orientur quandoque dissidia opinionum:
 nam ita ferent studia partium, in re præsertim He-
 roicâ.

A

2 DE SYMBOLIS HEROICIS

Aul. Gel. li. 1. c. 11. roicâ. Sed vt olim in exercitu tibicines, præcentione tranquillâ & venerabili, milites, ne sparsi proruerent, ad quamdam quasi Castrensis Musicæ disciplinam exigebant; ita huius prioris Libri, seu Procemij temperatione, vis omnis, opinor, certaminum remittet. Etenim constabit, sectari me dumtaxat ea Symbola, quæ probantur communibus calculis, & quæ nihil præ se ferunt inferius Heroïci nominis dignitate.

CAPVT

LIBER PRIMVS. CAPVT PRIMVM.

Diuorum Symbola.

PAndere mercium harum officinam libet, serulæ Symbolo; quæ non claue vllâ reſeratur, ſed orbibus circumductis; donec litteræ coëant, & fiat certa verbi ſignificatio. Schema eſt HEROINAE illius Magnæ, quam cæleſti legatione Nuntius ſidereus Matrem appellauit, & Virginem nihilominus eſſe permifit. Epigraphe clauſtri eſt, VNI PATET VERBO. Non aliter ſinus Virginis, ad alios liberos clauſus, vni patuit VERBO, quando VERBUM CARO *Ioan. 1.* FACTVM Eſt, ET HABITAVIT IN NOBIS.

A 2

Nubes

NVbes rorida, & instar speculi opaca, Solem interdum repræsentat, quia respexit eam Sol. Accommodatur hoc Symbolum eidem VIRGINI GENITRICI. Sol enim in eâ generavit Solem : QVIA RESPEXIT DEVS HVMILITATEM ANCILLAE SVAE.

Lucæ 1.

Ouum,

OVum, exemptis vitello ac albumine, ac repletum rore, sursum à Sole trahitur : alia oua, quibus ponderi sunt cognata viscera, humi relinquuntur. Sola post obitum VIRGO DEIPARA in cælum assumitur : quia *gratiâ plena* præ aliis sola fuit.

Luc. 1.

A 3

Galea

G Alea antiqua, nec eo usu, quo militem ornat
 ac tegit, sed inuersa, ac plena incensis prunis,
 sæpenumerò plumbariis loco est foci; quando ij
 candefaciunt ferreos cuneos, vt stannea ferruminent.
 Ad S. IGNATIVM transfertur; qui ex milite Legis-
 lator atque Ordinis nostri Parens, in se ignem ha-
 buit, eoque hominum corda inflammavit.

Versa-

Versatilis lucerna, non effusura oleum, non
 amissura lumen, quantumuis manubrio in om-
 nem partem impetus detur, exprimit eiusdem sancti
 IGNATII constantem & iugem flammam, inter eas
 omnes, quæ nos sursum versum agunt, rerum huma-
 narum vicissitudines.

Speculum

Speculum fit omnibus omnia; & refert, seu atrum seu album hominem. Suadet etiam turpibus per æquè ac decoris in corpore, pulchritudinem animi, *1. Cor. 9.* ex veteri consilio. S. IGNATIVS *omnibus omnia factus, vt omnes* CHRISTO *lucrifaceret*, fuit speculo simillimus.

Calcaribus

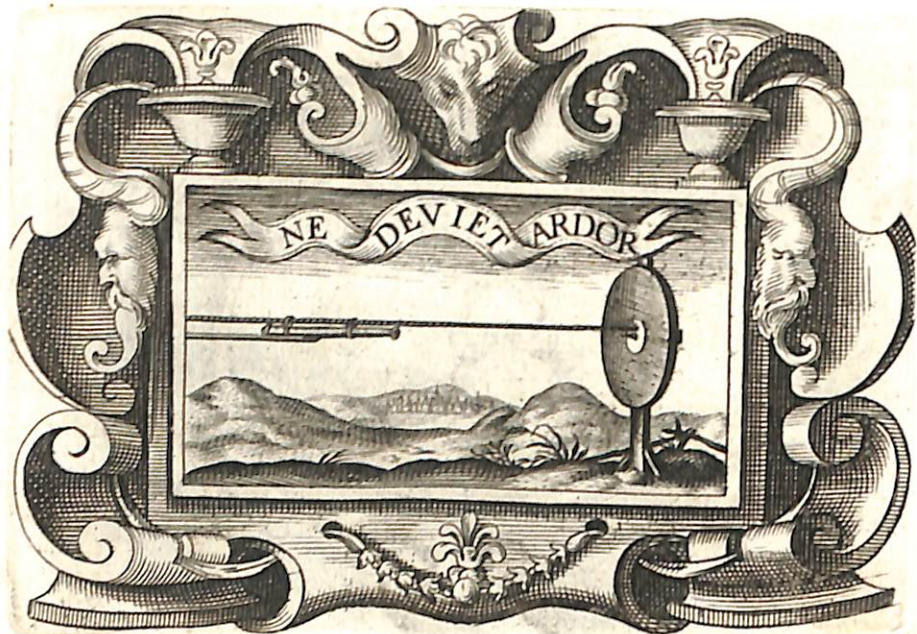

Calcaribus generosi etiam & currentes equi congruè ad metam incitantur. B. ALOYSIVS GONZAGA Eques, & Castilionis Princeps, loco vestis cilicinae, calcaria suo adstrinxit lateri. Tametsi enim curreret cursu alacri ad perfectionis metam; idonea ea credidit, quodammodò vt adderet gradum, atque vt semet suamque virtutem superaret. Verè ex ijs vnus, quibus ad brauium in stadio euntibus dictum est: *Sic currite, vt comprehendatis.* *1. Cor. 9.*

B

Tubus

IO DE SYMBOLIS HEROICIS

TVbus papyraceus, fartus pyrio puluere, & in-
nexus filo, ne cùm arserit, à scopo aberret, con-
siliū exponit eiusdem B. ALOYSII: qui voluit ad
regimen & quasi stamen Religiosi Ordinis adhære-
scere, tantū vt vitaret periculum erroris ab ardore
nimio; dum ardor interim nihil remitteret.

HÆc de DIVIS Symbola aliqui ingenio felici
composuerunt: & tamen Auctores singulo-
rum ignorem; scio IV. V. VII. & VIII. laudem deberi
FAMIANO STRADAE è Societ. IESV, Magistro meo,
&

LIBER PRIMVS. II

& Viro ab elegantia morum & litterarum inprimis
claro. II. verò est PAVLI ARESII, Clerici Regula-
ris, & qui, edito etiam volumine de Symbolis sacris,
Italico idiomate, adeptus est eruditionis famam.

Sed enim, vt in medium adducam ex DIVIS ipsis
aliquem, qui suum sibi Symbolum concinnauerit,

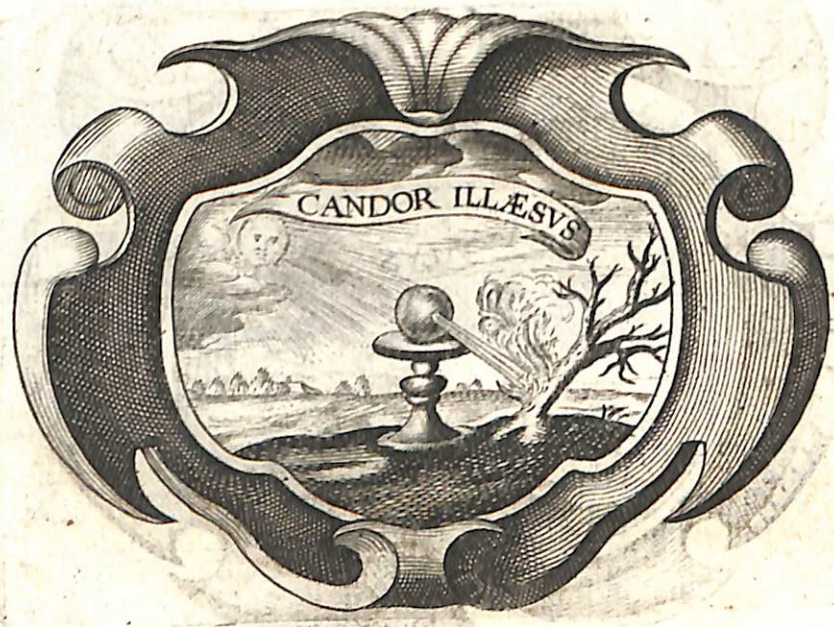
S. CAROLVS BORROMAEVS Mediolani Archipræ-
sul, & S.R.E. Cardinalis, Ceruo vsus est, qui aduersus
anguium venena fontem quærit, cum hac Epigraphe:
VNA SALVS. Solitus videlicet sibi vnicè in aduersis
mederi, hauriendo *aquas de fontibus Saluatoris.*

Isaia 12.

CAPVT II.

Pontificum, & Prasulum Symbola.

Cælitibus proximos accenseo Pontifices, ac sacerdotes Magnos; in quorū Infulis ac purpurâ reperitur sæpè animus Herois, ac veluti consecratur.

CLEMENS VII. Rom. Pont. ex gente Mediceâ (quæ globulos senos pro schemate habet) globulum è crystallo figuravit; qui lucet in Sole Solis instar, & simul res obiectas inflamat, iis exceptis, quæ candorem habuerint. Professus est, in se candorem animi lædi non posse.

ALOYSIVS

ALOYSIVS Cardinalis ESTENSIS accepit, pro liberalitatis suæ tessera, Solem, cum Epigraphe: NON EXORATVS EXORIOR. Proposuerat enim beneficia conferre vtrò, nec expectare preces. Etenim hæ ad gratiam veluti ius habent, hominemque quasi DEVM constituunt, quemadmodum ait Martialis scribens ad Cæsarem Domitianum:

*Si quid fortè petam timido graciliq̃ libello,
Improba non fuerit si mea charta, dato.
Et si non dederis Cæsar, permitte rogari;
Offendunt numquam thura precesq̃ Iouem.
Qui fingit sacros auro vel marmore vultus,
Non facit ille Deos; qui rogat, ille facit.*

Lib. 8.
Epigr. 24

B 3

P E-

PETRVS FRANCISCVS FERRERIVS Episcopus Vercellensis, & S.R.E. Cardinalis, pinxit follem pugillarium, proiectum in mare, dum hoc tempestate sæuit. Dicere enim potest securus, & cum fluctibus quasi ludens: INANES MINÆ vestræ sunt, nec vñquam ego submergar. Vita humana maritimis est moribus, aguntque eam procellæ ac minæ sonantes. Sed in his ille statuerat, spiritu & virtute animi plenus, nihil formidare.

IOAN-

IOANNES FRANCISCVS GAMBARA Cardinalis, vsus vomere aratri ex rudi ferro (nec enim aliter deferit officinam fabri) sed cui lux erit, instar argenti, postquam splendorem acquisiuerit arando, ferrum hoc præ aliis innocens transtulit à culturâ agri, ad culturam animi. Qui utique exercendus est, ut splendeat; & debet cordi esse crebra illa Platonis adhortatio: *Otio labores anteponite, nisi fortè rubiginem splendori præstare existimatis.*

Cygno

*Marsil.
Ficin. in
Vitâ Pla-
tonis.*

CYgno inter volucres nulla est mansuetior: nec
 Cenim quampiam ex grege auium laceffit, quip-
 pe animal Musicum, & factum ad pacis harmoniam.
 Prouocantes aquilas tamen adoriri ac prosternere
 solet. Nobile consilium **HERCVLIS** Cardinalis
GONZAGÆ fuit, sponte nulli nocere, non vlcisci,
 non vincere, nisi cùm hostis prouocarit.

CHRI-

CHRISTOPHORVS **MADRVCIVS** Cardinalis,
 vim ab ipsis aduersis, veluti redintegrato spiri-
 tu, accepturus, Phœnicem in rogo, quæ ideò flagrat,
 VT VIVAT, pro schemate vsurpauit.

C

ALE-

ALEXANDER CARDINALIS VRSINVS, Vrsæ, quæ suctu priorum pedum, à puerperio, multos dies viuit, hoc lemma superscripsit: IPSE ALIMENTA SIBI. Futurus nimirum sibimet auctor laudis & immortalitatis, atque is qui aleret se gloriâ illustrium meritorum.

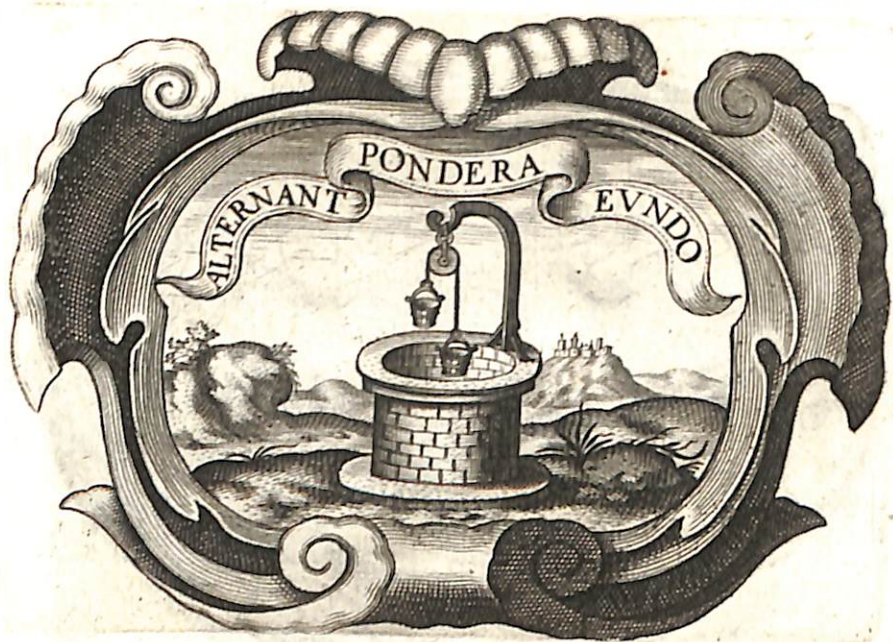
ASCA-

ASCANIVS PICCOLOMINEVS, Archiepiscopus Senensis, id curaturus in obitu, vt, si corpus ad terram deprimitur, animus ad sidera erigatur; figurauit situlas, quibus puteum haurimus: nam dum altera deorsum voluitur, altera sursum agitur. Obiter illud etiam discas, situlam deorsum ire, quæ vacua est; sursum venire aliam, quæ, cum plena sit, adfert putei opes. Ita in morte corpus deprimitur, pars hominis vacua; sed animus, cum eum virtus & fama implent, felicissimè erigitur.

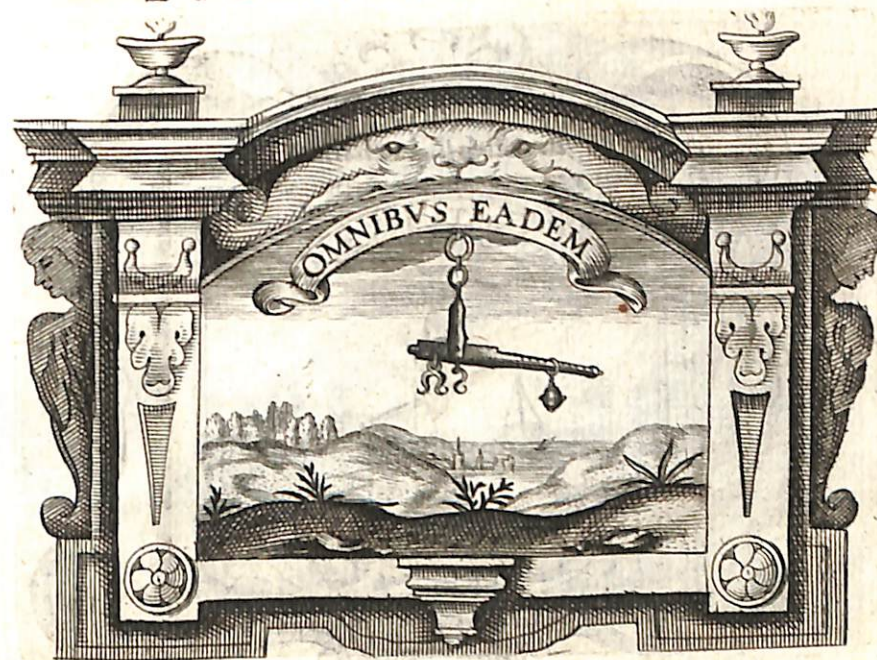
C 2

PE-

PETRVS ALOYSIVS CARAFA, Episcopus Tricaricensis, ac Sedis Apostolicæ Legatus, situlis eisdem semet, atque Amicum, officij mutui & gratæ vicis admonuit: nam eæ ALTERNANT PONDERA EVENDO. Olim inter Charites vna myrtum, in quâ credebatur Amor plumeus nidulari; altera rosam, quæ est gaudium veris, & lætitia florum: tertia talos luforios, in manu gestarunt: eoq; commento Veteres, beneficiis amorem & hilaritatem comites dederunt; atque indicarunt, debere beneficia, sicut taxilli solent, in mutuas manus ire ac credere: quia ludus hominis pulcherrimus est, gratiæ vicissitudo. Dictum ideo fuit Alcibiadi: *In te amor à ciconiâ non differt: si, posteaquàm prope te, velut in nido Amorem alatum fouerit, ab illo iterùm nutriatur.*

Idem

Idem PETRVS ALOYSIVS CARAFA, dum statueram Symbolum vetus familiæ, cùm hac nouâ Epigraphæ, OMNIBVS EADEM, prodire voluit; professus est, se in administrando iure nemini vni fauere, sed seruare imò erga omnes iustitiæ æquamentum.

C 3

Statera

STatere affinis est libra, cuius ambę lances, vbi motę fuerint, inuicem discrepant : sed quando dabunt suum cuique pondus, consistent in æquo. Placuit hæc Libra eidem PETRO ALOYSIO CARAFÆ, & sententia fuit: Tolle, deprime, aut prosperis, aut aduersis, CONSISTAM IN AEQVO. Et vt ostendam, quale apud me habeant pondus vel tristitia vel secunda, implebo Lyrici Poëtę carmen illud:

Horat.
lib. 2.
Od. 3.

*Æquam memento rebus in arduis
Seruare mentem, non secus in bonis
Ab insolenti temperatam
Lætitiâ, moriture Deli.*

Opti-

Opticum specillum vibrat in Album ex Sole maculas nescio quas: Sol interea, veluti Mercator aureus lucis aureæ, procul à maculis est, procul à tenebris. Quod si dignaretur alloqui curiosos nimium mortales, cum nihil in se nisi lucem habeat, diceret conscius pulchritudinis suę: NON IDEO MACVLOR. Magnanimus vir virtutem habet, omnibus numeris absolutam; cui consecrant honores magnos viri boni: dedecus contra, & infamiam, quę obuenire ipsi iure nequeunt, solet coaspernari, conscius suę virtutis, suęque glorię. Hinc ALEXANDER iniurias irridere, AVGVSTVS regnerari, dissimulare TIBERIVS, TITVS contemnere, THEODOSIVS, ARCADIVS, HONORIVS, Pater, Filius, Nepos, Cæsares, condonare, & excusare, quàm vlcisci maluerunt. Principes verè aurei, verè magnanimi; & idè PETRO ALOYSIO CARAFÆ, eorum simillimo, Symbolũ hoc dedicaui.

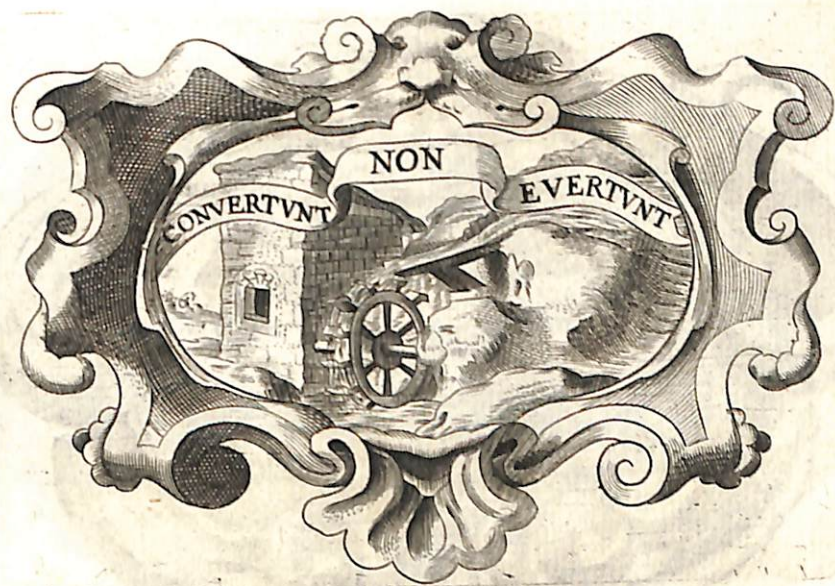
CAPVT

CAPVT III.

Cæsarum, Regum, & Principum Symbola.

VT ij prodeant iam, ex heroïci nominis prærogatiuâ, primas deferò CAROLI V. Symbolo: id est Soli, necdum constituto in summâ circuli sui altitudine, cum hoc lemmate: NONDVM IN AVGE. Qui magna obtinuerat, se aspirare adhuc ad maiora profitebatur.

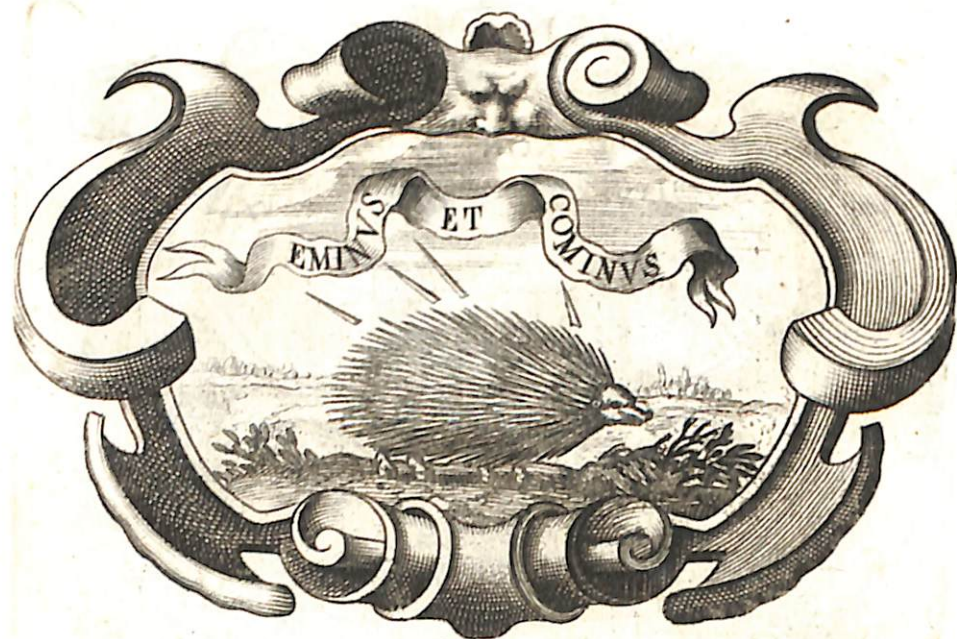
CLO-

CLOTHARIO Francorum Regi tribuitur rota molendini, quam aquæ CONVERTVNT, NON EVERTVNT. Haud aliter viro sapienti & Heroï exercitium præbent, non exitium, res aduersæ.

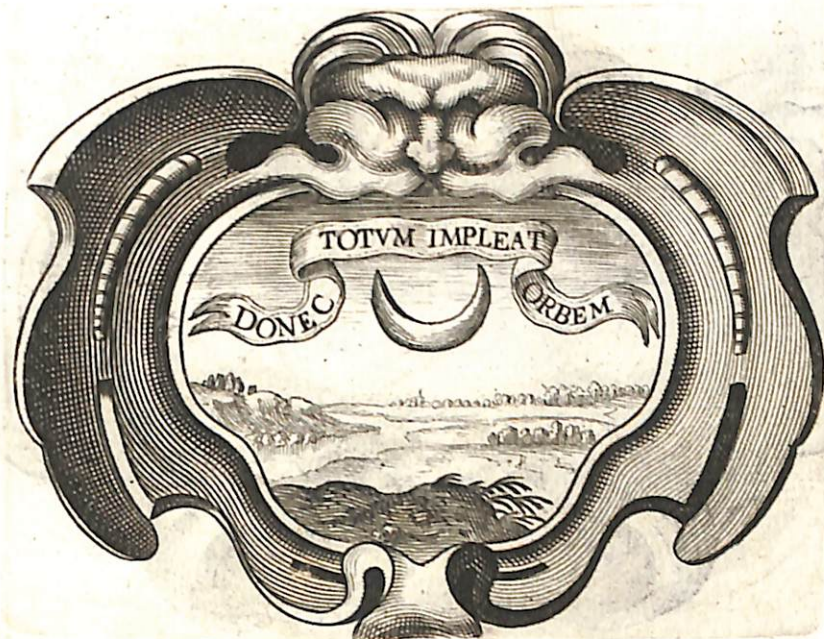
D

LVDO-

LVDOVICVS XII. Rex Galliarum, histricem formauit, hastatum & pharetratum animal, cum lemmate, EMINVS ET COMINVS. Etenim missiles aculeos vibrans in venaticos canes, nocet eis & procul & propè. Ita LVDOVICVS Rex meditabatur formidini esse aduersariis suis, tam ex propinquo, quàm ex longinquo loco. Et profectò Regibus esse oblongas manus, vulgò etiam iactari audimus.

HEN-

HENRICVS filius FRANCISCI Primi Galliarum Regis, superstite adhuc Parente, Lunæ Symbolo cornua exferentis, lemma hoc adscripsit: DONEC TOTVM IMPLEAT ORBEM. Luna videlicet luce lucet Solis, eique succedens sensim augetur, donec orbem expleat. Ita Henricus velut ex Parentis vitâ & luce spirans, eique successurus, crescere in omni laude statuerat; donec heres Regni, orbem atque periodum suæ magnanimitatis expleret.

D 2

PHI-

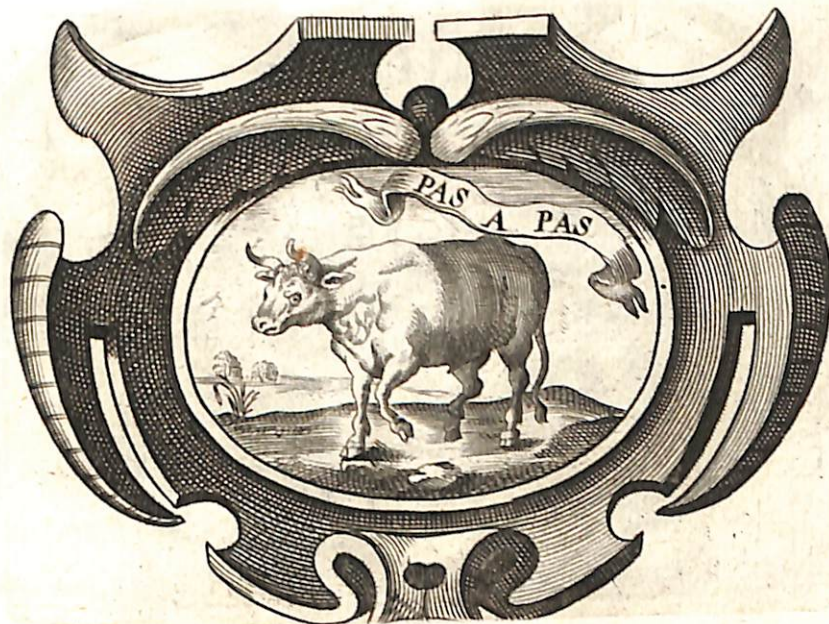

PHILIPPVS I I. Hispaniarum Rex figuravit antiquum circum, & equum generosum, qui metam in eo transfiliat, cum hoc lemmate: NON SVFFICIT ORBIS. Siue ad MARIAE Reginae connubium, & ad Regnum illorum, quos appellauit Poëta

Virg.
Eclog. I.

— *toto diuisos orbe,* —
siue ad noua Regna Indorum alludere voluerit.

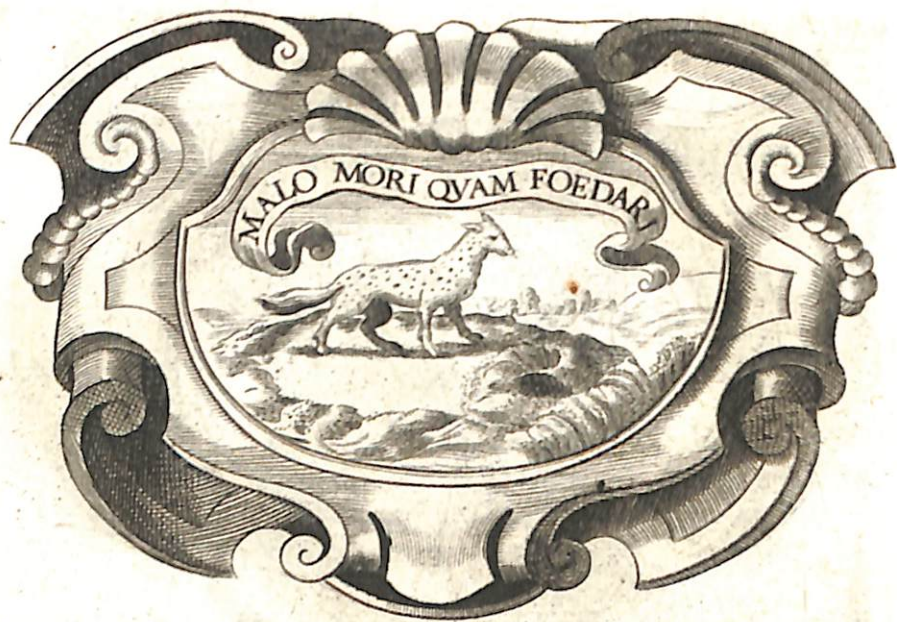
RENA-

RENATVS Siciliae Rex bouem annosum proposuit, cum Gallicâ Epigraphe, PAS A PAS. Et enim grandi mole consiliorum, & neque cunctabundus, neque admodum properans, sed gradiens tamen, potiri adhuc aliis Regnis meditabatur.

D 3

FER-

FERDINANDVS Rex, filius ALPHONSI Primi Aragonensis, MARINVM Marcianum Sessæ Ducem, & Rossani Principem, reum coniurationis, in custodiam solùm dedit; abstinuit verò à nece illius, ne Affinis cruore inquinaretur: vsus muris Armenij similitudine, qui candidis villis conuestitus, eam pel-
lis suæ diuitem supellectilem adeò cordi habet, vt cu-
bilis ostiolum limo respersum à venatoribus, num-
quam egrediatur; malitque capi & mori, quàm fœ-
dari.

EMA-

EMANVEL PHILIBERTVS Sabaudix Dux, si-
mulacro elephanti, qui ouiculas, ne fortè ob-
uias proterat, submouet proboscide, adiunxit hoc
lemma: INFESTVS INFESTIS. Futurus nimirum
naturâ leni; neque nociturus vllis, nisi adæquè for-
tes essent, & qui simul iniuriam primi auderent in-
ferre.

Idem

IDEM EMANVEL PHILIBERTVS armorum congeriem, quæ in armamentarium referuntur, inscripsit hac Epigraphe: CONDVNTVR, NON CONTVNDVNTVR. Quasi, pace etiam initâ, non soleret intermittere omnino belli præsidia: gnarus, opinione atque auctoritate belli, pacem maximè susten-
tari.

FRAN-

FRANCISCVS MEDICEVS, Magnus Dux Hetru-
riæ, hostes curâ, sedulitate, consilio superatu-
rus, mustelam cum ramusculo rutæ, quâ enecat bu-
fonem, & cum Epigraphe, AMAT VICTORIA
CVRAM, effinxit.

E

FERDI-

FERDINANDVS MEDICEVS, FRANCISCI frater, atque item Hetruriæ Magnus Dux, vti erat simul Præfectus Alæ Nobilium cataphractorum in ciuitate Senensi, & vt proposuerat solâ dignitate eis præesse; regem apum cum choro & satellitio pinxit, & lemma Symboli hoc fuit: MAIESTATE TANTVM. Solus enim rex, inter apes, est sine aculeo: quia noluit, inquit Seneca, illum natura, nec seuum esse, nec ultionem magno constituram petere; telumque detraxit, ac iram eius inermem reliquit.

Vicif-

Vicissim, quia iracundissimæ, & pro corporis captu pugnacissimæ sunt apes; & quia regem suum, quando aciem ducit, stipant, ac tegunt, veluti modicellæ Amazones,

Spiculaque exacuunt rostris, aptantque lacertos,

Et circa regem, atque ipsa ad prætoria dense

Miscentur, magnisque vocant clamoribus hostem:

Idcirco ij Nobiles equites, Magno Duci FERDINANDO fidam custodiam, & omnem fortitudinem promiserunt, schemate apum, quæ ante conflictum ad lapillos, quasi ad cotem, spicula pro rege exacuant.

E 2

ALE-

Virg. 4.
Georg.

ALEXANDER MEDICEVS rhinocerotem pro Symbolo habuit: qui paulò humilior elephanto, & tergo buxei coloris quasi thorace perpetuo munitus, cornuque osseo prægrandi ante nares armatus, obuius hosti transfodere ventrem solet; nisi ab eo prius, circumiectæ ad collum proboscidis nexu, & quasi laqueo, stranguletur. Est verò exitus pugnae, aut victoria, aut mors decora: quia numquam, superstitite aduersario, de pugna redit; sed aut vincit, aut cadit. Ideò ALEXANDER MEDICEVS ei adscripsit Hispanicè: NON REDEO, NISI VICERIM. etiam ipse aciem ingrediens, aut profligaturus hostem, aut in prælio mansurus.

FERDI-

FERDINANDVS GONZAGA, Dux Mantuæ, quæsiturus lumen animi, & gloriæ iubar, ex propriâ, quàm ex maiorum virtute ac famâ; Solem formauit, qui sui nitoris suæque lucis faber est, cum Luna & stellæ ab eo, quasi foeneratrices, lucem mutuam accipiant.

E ;

VESPA-

VESPASIANVS GONZAGA, Dux fortissimus, ad militaris virtutis professionem usus est echino, & hoc lemmate: DECUS ET TUTAMEN IN ARMIS. Quando enim canes cum impetunt, in globum semet, quasi in vallum, recipit, colligitque; & hostibus aciem aculeorum obiectans, suâ se virtute inuoluit.

FRAN.

FRANCISCVS MARIA Urbini Dux, eius nominis II. vni elatæ palmarum, quæ quantumvis inclinata, sub pondere exurgit, fortis animi, quem vtique pondus fortunæ aduersæ nullum deprimat, significationem idoneam pro se inesse, existimauit.

COLVM-

COLUMNENSES Proceres in vrbe Româ, contra hostium iras ac minas, velut infracti animi schema, proposuerunt vimina; quæ, si commota fuerit palus, flecti quidem vndis, sed iis frangi non solent.

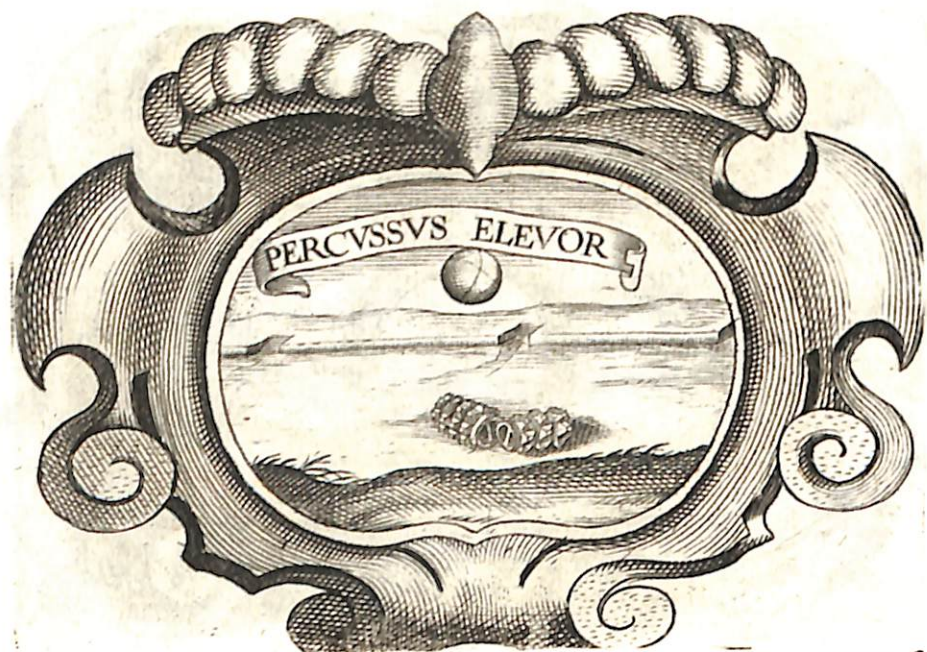
Nico-

NICOLAUS VRSINVS Pitiliani Comes, & supremus Dux militiæ Venetorum, spondens fore, vt Rempubicam defenderet, & vt simul conuulneraret eos, qui armis infestis auderent eam inuadere; millum, seu collare molossi, ex corio munito clauulis capitatis, pro Symbolo extulit: millus enim molossum defendit, & lupum prætereà consauciat, si ore hianti collum canis interstringere voluerit. SCIPIO ÆMILIANVS ita populum Romanum allocutus aliquando fuisse perhibetur: *Nobis, Reique Festus. publicæ præsidio eritis, quasi millus canis.*

F

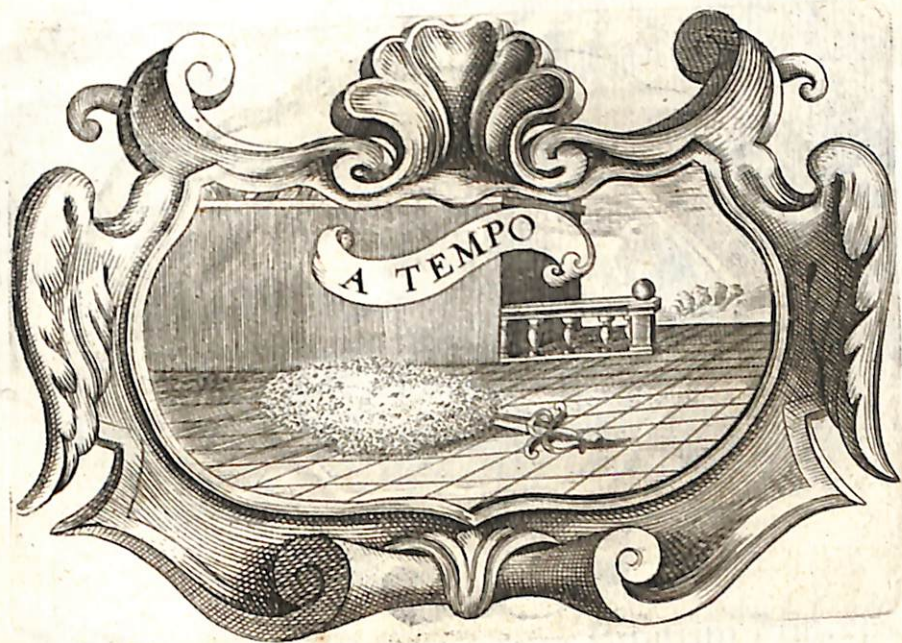
CARO-

CAROLVS VRSINVS folle lusorio, quem percussus cæstis ligneis ac dentatis, constat sursum agi, efferendum se in aduersis significauit. Hoc idem schema tribuitur ab aliis IOANNI IACOBO MEDICEO; qui fuit Marchio Marignani, & præfectus copiarum CAROLI V. congruitque familiæ globulis pila ea pugillaris. Obiter aduertere sit, plura Symbola contra fortunam aduersam, quàm contra eandem propitiam extare; accidit tamen sæpenumerò, ut fortunæ blandienti succumbat is, qui restitit sæuienti.

1. de Leg. An Legumlatores, inquit Plato, claudam fortunam posuerunt; quæ ad sinistram quidem aduersis resistere possit, ad dexteram verò secundis latisque subruatur?

VIR-

VIRGINIVS VRSINVS, Bracciani Dux, ex bello redux, & Florentiæ agens apud Magnum Hetruriæ Ducem, affinem suum, frequentabat ACADEMICOS FURFVRARIOS (quos vocant ex Symoblo cribri pistori, succernentis florem tritici à furfure; sic enim ipsi flores ac delicia ingeniorum à vulgo secernuntur) interim Aulici ex licentiâ veteri, carpere consilium; quasi Viro militari parum esset decorum, inter litteratos versari. Tum ipse districtum enses, & in furfuris aceruo cersum, pro Symbolo assumpsit. sicut enim ensis, factus ceteroqui ad vsum belli, dum pax est, congruè in furfure moratur, ut ne rubiginem contrahat: ita ipse, tametsi factus ad virtutem, & ad gloriam militarem; dum belli occasio deerat, laudabiliter, ut retineret splendorem animi, & ut dispelleret otij rubiginem; inter FURFVRARIOS ACADEMICOS versabatur.

F 2

Dux

DVx Terræ nouæ Oceanum pinxerat, cuius vastum gurgitem Sol quidem hauriat, sed numquam exhauriat: vt significaret, nullius infortunij æstu inarescere posse magnitudinem suam.

Nico-

NICOLAVS BERNARDINVS Bifiniani Princeps, ex gente SANSEVERINA, baculum in latice integrum, sed quem oculi fractum credant, pro schemate habuit: vt insinuaret, falli eos, à quibus liberalitatis nimiae insimulabatur; quasi frangi sensim beneficentia eius videretur. Hortari libet, vt securâ manu homines fortunati opes & bona distribuant: quia aut numquam donando inopes erunt; aut si egestas fortè ingruet, erunt diuites gloriâ & famâ, digniq; iudicabuntur, propter quos audiantur querimoniae totius generis humani, fortunam accusantis meritò; quoniam interdum esse locupletes illos, qui sunt dignissimi, non patitur.

*Aristot.
lib. 4.
Ethic. ad
Nicom.*

F 3

GA-

GABRIEL CAESARINVS, vir Princeps, aquilæ ad Solis radios exploranti pullorum indolem ac genus, adiecit hanc Epigraphen: MEI NON DEGENERANT. Laus congeneris prosapiæ, & vt liberi sint benè geniti, benè educati, cenferi prima debet inter pacis artes, & domestica familiæ ornamenta. Videlicet natura in hominibus opem poscit à parentibus; consultrix ceteroqui ferarum, quibus mens & ratio deest; atque ideò sponte

Horat.
lib. 4.
Ode 4.

— bonis
*Est in iuuentis, est in equis patrum
Virtus: nec imbellem feroces
Progenerant aquilæ columbam.*

At sæpenuerò isthæc homini sola confert institutio.
Marchio-

MArchionis VASTII Symbolum anser fuit: qui co perhibetur ingenio esse, vt si carpere rostro germen aliquod incipiat, aut illud reuellat omnino, aut sibi collum abrumpat. Significatur constantia vsque ad mortem in re laudabili. Et sanè cauere inprimis nos oportet, ne consilia ac proposita nostra, cum statuis Dædali fugitiuis cognationem habeant; quæ auolabant, nisi ligarentur. *Semper nobis, inquit Plato, id quod proposuimus, oberrat; neque consistere vult, vbi sistimus. Progenitoris nostri Dædali opera esse, quæ dixisti, videntur.*

Plinius
lib. 10.
cap. 54.

In Ensi-
phrone.

Comes

COMES PETRVS NAVARRVS, qui primus suffodere cuniculos cœpit, excindendis & subruendis molibus, per immissa pulueris pyrij fomenta, oblucentesque intus flammæ; ex quâ re famæ plurimum adeptus fuit: is, inquam, ut eam diuersam ab aliis virtutem profiteretur, struthio-camelum pinxit; qui oua fouet, non incubando, sed intuen- do, soloque aspectu pullos excludit.

HIERO-

HIERONYMVS FALLETVS, Trigniani Comes, odorem famæ, solito fragrantior inter inuidorum afflatus malignos, rosæ Symbolo pollicitus est: quæ sicubi inter capita olida cæparum atque alliorum seritur coliturque, olet suauius, rubet amœn- nius, floret felicius; quasi aduersus pestem illam exserat omnem odoriferam auram suam.

*Plutar.
lib. de Ca-
piendâ ex
hoste vir-
tute.*

G CAPVT

CAPVT IV.

Eruditorum hominum Symbola.

ETiam ij conscribendi sunt in albo Heroum, quorum immortales animæ æterna posteritati consecrant monumenta. SCIPIO BARGALIVS nobilis Vir, qui de iis Symbolis Heroicis præcepta & exempla Italico idiomate, Auctor præ aliis eximius edidit, pro schemate suo apem depinxit: quæ dicitur nullo floris damno mel sugere; haud operatur tamen frustra, in eo floris, non tam ego morfu dixerim, quàm osculo. Sit etiam vsus amicitiae, tamquam floris; ita vt ex eâ multum haurias oblectamenti, & nihil amico inferas detrimenti, amicus vsque ad aras.

Idem

IDEM SCIPIO BARGALIVS circa rosas, quas habuit Gentilitias in schemate familiae, scripsit hoc lemma: ET DECERPTAE DABVNT ODOREM. promittens futurum, vt moriens perinde ac viuens, famæ odorem optimum ac fragrantissimum afflaret.